

เรื่อง ผมร้องเพลงไม่เป็น

ผมพยายามฝึกร้องเพลงทุกแนว ทั้งลูกกรุง ลูกทุ่ง เพื่อชีวิต และเพลงสากล แต่กลับกลายเป็นที่รำคาญของคนใกล้เคียงที่ได้ฟังเพราะเสียงต่ำลงไม่ถึง เสียงสูงก็ขึ้นไม่ได้ ผู้ที่มีความรู้ในเรื่องการสอนร้องเพลงบอกผมว่าปอดเล็กไม่ค่อยได้บริหารปอดมาตั้งแต่เด็กๆ เขาถามผมว่าไม่ค่อยถูกดูท่า ไม่ค่อยถูกลงโทษ เขียนตีใช้ไหม

ผมมานั่งนึกย้อนอดีตตั้งแต่เด็กๆ ไม่เคยถูกพ่อแม่ตี ไม่เคยถูกดูท่า และพ่อยังบอกกับเพื่อนๆ ของพ่อว่า ถ้ามีลูกเหมือนผมทั้งหมด 20 คน ก็เลี้ยงได้ เพราะงานสารพัดอย่างช่วยพ่อแม่ โดยไม่ต้องสั่งรู้ตัวเองว่าแต่ละวันควรทำอะไรบ้าง ไม่เคยเรียกร้องขออะไรจากพ่อแม่เลย ผมแอบฟังพ่อคุยให้เพื่อนๆ ของพ่อฟังอย่างภูมิใจในตัวเองที่ทำให้พ่อแม่ชื่นใจ ถึงแม้ผมจะไม่มีของเล่นเหมือนพี่ๆ น้องๆ ที่เขาได้มาจากการร้องซัคดีน ซังกอต่อหน้าเจ้าของร้านขายของเล่นแล้ว แม่จะทนความรำคาญไม่ได้เลยซื้อให้ตัดความรำคาญ แต่ผมไม่เคยอยากได้ของเล่นด้วยวิธีการแบบนั้น ผมจึงเติบโตมากับการไม่ทุกข์กับสิ่งที่ไม่มี ไม่เียดกับสิ่งที่ไม่ได้ ไม่สร้างปัญหาให้กับใคร และมีความสุขกับชีวิตที่ไม่หิวหาวพุ่มเฟิย อยู่แบบพอเพียงเช่นนี้ตลอดมา

นึกย้อนอดีตแล้วยังมีความสุข และไม่เคยทุกข์กับการร้องเพลงไม่เป็น เพราะไม่รู้สึกอับอายหรือเสียหน้าเมื่อถูกเชิญให้ร้องเพลงแล้วตอบไปว่าร้องไม่เป็น และไม่เคยโทษพ่อแม่ที่ไม่ดูท่าเขียนตี เพื่อจะได้บริหารปอดให้มีพลังไว้ร้องเพลง

ผู้เขียนบทความ

นายณภัทรพงศ์ ทรงแก้ว

หัวหน้างานการมีส่วนร่วม

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดนครศรีธรรมราช

หมายเหตุ เมื่อตีเจอ่านบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้าชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีริถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง เหตุผลในการขอย้ายกลับบ้าน

ตอนผมสอบสัมภาษณ์เข้ารับราชการ เมื่อสามสิบกว่าปีที่แล้ว ยังจำคำถามของกรรมการที่ถามว่า ถ้าสอบได้แล้วถูกบรรจุให้อยู่ไกลบ้านจะเป็นอุปสรรคกับการทำงานหรือไม่ ซึ่งเป็นคำถามเหมือนกันที่ใช้ในการถามผู้เข้าสอบทุกคน และผมรับทราบจากเพื่อนๆ ที่เข้าสอบว่าตอบเหมือนกันหมดทุกคน คือ ไม่มีปัญหา

เมื่อรับราชการผ่านไปหลายปี เพื่อนๆ หลายคนทยอยกันเขียนคำขอย้ายกลับบ้าน ด้วยเหตุผลที่คล้ายกัน คือ กลับไปดูแลพ่อแม่ที่อายุมากแล้ว และไปอยู่กับครอบครัวที่อยู่กันคนละจังหวัด ส่วนผมก็เขียนคำขอย้ายกลับบ้านเหมือนกัน แต่เหตุผลไม่เหมือนกับคนอื่น เพราะผมบอกว่ามีประสบการณ์มากพอที่จะนำไปประยุกต์ใช้พัฒนาตอบแทนบุญคุณบ้านเกิดเมืองนอน โดยสามารถทำงานได้ทั้งวันหยุดราชการ และเวลาออกราชการได้ เพราะไม่ต้องเดินทางกลับเยี่ยมบ้านเกิดในวันหยุดราชการ ไม่ต้องไปเรียนรัฐบุคคลกลุ่มต่างๆ ในพื้นที่ เพราะมีความเป็นญาติกันเป็นส่วนใหญ่ และไม่ต้องใช้เวลาศึกษาสภาพพื้นที่เพราะรู้จักเป็นอย่างดีแล้ว

ผมเชื่อว่าผู้บังคับบัญชาคงพอใจเหตุผลของผม จึงมีคำสั่งให้ย้ายกลับบ้านเกิดได้โดยไม่ต้องใช้เส้นสายสัมพันธ์แต่อย่างใด ทำให้ผมทุ่มเททำงานตามเหตุผลที่ให้ไว้ ซึ่งเปรียบเสมือนสัญญาลูกผู้ชายที่ต้องรักษาและยึดมั่น ซึ่งส่งผลให้ผมทำงานได้อย่างสะดวกด้วยความร่วมมือของทุกฝ่ายที่เห็นความตั้งใจจริงและทุ่มเทให้กับการทำงานอย่างจริงจัง จนไม่รู้สึกรว่าเหนื่อยกับการทำงาน เพราะสนุกเหมือนกำลังร่วมงานสร้างสรรค์ในท่ามกลางประชาชนมากมาย ต้องขอบคุณผู้บังคับบัญชาที่ให้โอกาสสร้างสรรค์กับงาน จนลืมวันเกษียณอายุที่ใกล้เข้ามาอีกไม่กี่ปีข้างหน้า

ผู้เขียนบทความ

นายณภัทรพงศ์ ทรงแก้ว

หัวหน้างานการมีส่วนร่วม

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดนครศรีธรรมราช

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีริถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ตัวอย่างไม่ดี แต่มีรางวัล

ผมเข้าเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนวัดแห่งหนึ่งใกล้ๆ บ้าน ซึ่งอยู่ในพื้นที่ชนบทห่างไกลความเจริญพอสมควร ในช่วงที่ผมเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้ผมมีความกล้าเผชิญกับความจริง และไม่กลัวโกหกจนถึงปัจจุบัน

วันนั้นที่หน้าแถวหลังจากเคารพธงชาติ และสวดมนต์เสร็จ คุณครูถามนักเรียนทุกคนว่า วันนี้ใครได้ไหว้พ่อแม่ก่อนมาโรงเรียนบ้าง นักเรียนทั้งหมดยกมือ ยกเว้น ผมคนเดียว เมื่อครูถามว่าใครไม่ได้ไหว้พ่อแม่ก่อนมาโรงเรียน จึงมีผมเพียงคนเดียวที่ยกมือขึ้น เพราะตั้งแต่จำความได้ ผมไม่เคยถูกสอนให้ไหว้พ่อแม่ทั้งที่บ้านทั้งที่โรงเรียน ผมจึงถูกเรียกออกไปยืนหน้าแถวข้างๆ คุณครู นึกในใจวันนี้ต้องโดนทำโทษแน่นอน แต่เหตุการณ์กลับไม่เป็นดังที่คิด ครูใหญ่มอบกล่องของขวัญให้กับผมพร้อมประกาศให้นักเรียนทุกคนทราบว่า “นี่คือตัวอย่างของนักเรียนที่ควรยกย่องในเรื่องความซื่อสัตย์ และความกล้ารับผิดชอบ”

ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา สิ่งที่ผมปฏิบัติมาตลอด คือ ไม่พูดโกหก และกล้ารับผิดชอบในทุกสิ่ง ที่กระทำลงไป เพราะรางวัลและคำประกาศของครูใหญ่ในวันนั้นยังดังก้องหูคอยเตือนใจอยู่ตลอดเวลาเหมือนถูกประทับตรา “คนซื่อสัตย์ และกล้าหาญ” ไว้ในความทรงจำตลอดมา

ผู้เขียนบทความ

นายณภัทรพงศ์ ทรงแก้ว

หัวหน้างานการมีส่วนร่วม

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดนครศรีธรรมราช

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีริถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง คุณค่าของความซื่อสัตย์

ดิฉันเชื่อว่าคนที่มีความซื่อสัตย์ จะส่งผลให้ชีวิตของพวกเขาเหล่านั้น ปลอดภัยจากเหตุการณ์ที่เลวร้ายต่างๆ ได้ เชื่อว่าความซื่อสัตย์และจริงใจในวันนี้ ถึงแม้ว่าจะไม่ได้หวังสิ่งใดตอบแทนแต่ในอนาคตความซื่อสัตย์ก็จะเป็นเกราะป้องกันเรื่องราวๆ ต่างๆ ให้กับชีวิตได้ มีเหตุการณ์หนึ่งที่ฉันได้พบเจอมา

ในช่วงที่มีการเลือกตั้ง ส.ส. ปี 2554 ซึ่งดิฉันปฏิบัติงานในตำแหน่งพนักงานการเงินและบัญชี ในช่วงนั้นยอมรับว่าเป็นการทำงานที่หนักมากๆ เพราะต้องเบิกจ่ายงบประมาณในการจัดการเลือกตั้งเป็นจำนวนถึง 9 เขตเลือกตั้งในจังหวัด การทำงานเป็นไปโดยยากลำบากเนื่องจากดิฉันเพิ่งรับการบรรจุเข้าทำงานในปี พ.ศ.2553 และปฏิบัติงานเลือกตั้งเป็นครั้งแรก ดิฉันทำงานอย่างเต็มที่และในการเบิกจ่ายก็มีการจัดลำดับการเบิกจ่ายเรียงลำดับการเบิกจ่าย เรียงตามลำดับที่ส่งเอกสารการเบิกจ่ายมาก่อนไปถึงลำดับส่งสุดท้าย ไม่มีการเลือกที่รักมักที่ชัง ไม่มีการเบิกจ่ายให้กับเขตเลือกตั้งที่รู้จักสนิทสนมก่อน แต่ก็เข้าใจในสัจธรรมของมนุษย์ว่า จะต้องทำทุกอย่างเพื่อให้ตนเองได้ในสิ่งที่ต้องการ โดยมีบางคนขอให้เบิกจ่ายให้กับเขตของตนเองก่อน ในขณะที่ส่งเอกสารการเบิกจ่ายหลังเขตอื่น มีการนำเงินใส่ซองมามอบให้ดิฉัน แต่ดิฉันก็ปฏิเสธและบอกไปว่า “ขอโทษค่ะดิฉันขอไม่รับนะค่ะ และจะพยายามเบิกจ่ายให้เร็วที่สุดตามกำลังความสามารถ” เมื่อดิฉันปฏิเสธไปแล้วก็รู้สึกโล่ง สบายใจ และภูมิใจในการทำความดีครั้งนี้ แต่ก็ยังมีบางรายนำเงินใส่ซองมาให้เหมือนกัน แต่หลังเบิกจ่ายให้เสร็จเรียบร้อยแล้วและบอกว่า “น้องเบิกจ่ายได้เร็วมากจึงขอมอบเงินเล็กๆ น้อยๆ ให้เป็นสิ่งตอบแทน” ดิฉันก็บอกตรงๆ ว่า ขอโทษและไม่ขอรับเงินเช่นเดิมและบอกว่า พี่ๆ ช่วยงานเลือกตั้งก็หนักมากแล้ว ดิฉันพยายามเบิกจ่ายให้เร็วที่สุดตามลำดับและนำกลับไปทำต่อที่บ้านด้วยเพื่อจะให้เบิกจ่ายให้เร็วๆ ทางสำนักงานควรจะขอบคุณพวกพี่ๆ มากกว่าที่มาช่วยงานเลือกตั้งของเรา เมื่อชี้แจงไปเช่นนั้น พี่ๆ ก็คงสบายใจ และไม่รู้สึกเสียหน้าจากการปฏิเสธไม่รับเงินในส่วนนั้น

ในทุกวันนี้ ดิฉันยังนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรู้สึกภูมิใจ และไม่มีเรื่องกังวลใจใดๆ เพราะเชื่อว่าถ้าคนเราไม่มีความซื่อสัตย์และจริงใจทั้งต่อตนเองและผู้อื่นแล้ว จะไม่มีใครที่จะซื่อสัตย์และจริงใจกับเราเลย และการใช้ชีวิตก็จะมีแต่ความกลัว เช่น กลัวเรื่องที่ไม่ดีในอดีตที่เป็นความลับอยู่จะเปิดเผยออกมาทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียง มีความกังวลใจอยู่ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นทุกคนควรให้ความสำคัญกับความซื่อสัตย์และความจริงใจทั้งต่อตนเองและผู้อื่น ทุกคนในสังคมก็จะอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

ผู้เขียนบทความ

น.ส. กรรณิกา รัตนบุรี

พนักงานการเงินและบัญชี งานอำนวยการ

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดนครศรีธรรมราช

หมายเหตุ เมื่อตีพิมพ์บทความสั้นเสร็จ ขอให้ยืมชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ครั้งเดียวก็เกินพอ

ผมถูกปลุกฝังจากครอบครัว และสังคมรอบข้างให้เป็นคนเคารพ และยอมรับกฎกติกาของครอบครัวของสังคม และกฎหมายบ้านเมืองอย่างเคร่งครัดมาตั้งแต่จำความได้ ทำให้กิจวัตรประจำวันทั้งในบ้าน ในสถานศึกษา ในที่ทำงาน และในสังคม จึงอยู่ในกรอบอย่างเคร่งครัดตลอดมา

ในช่วงท้ายปี 2548 ผมพาภรรยาไปตรวจอาการเจ็บป่วยที่โรงพยาบาลศิริราช ผลการตรวจทำให้ผมแทบช็อคเพราะแพทย์แจ้งว่าเป็นมะเร็งระยะสุดท้ายลามไปทั่วตัวแล้ว มีเวลาดูแลให้กำลังใจกันไม่เกิน 6 เดือน ผมตัดสินใจให้ทางโรงพยาบาลจัดแผนการดูแลรักษาตามแนวทางการแพทย์สมัยใหม่ และให้อยู่พักรักษาในโรงพยาบาลจนถึงวาระสุดท้าย

ผมใช้ชีวิตอยู่ในโรงพยาบาลแบบ ไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน ไม่รู้กลางวันกลางคืน เพราะต้องตื่นตลอด ไม่เคยนอนหลับติดต่อกันเกิน 1 ชั่วโมง เพราะจะถูกเรียกหาจากความเจ็บปวดทรมานของโรคร้ายที่ภรรยาผม ประสบอยู่ ต้องลุกขึ้นมาดูแลใช้ถุงน้ำร้อนประคบตามร่างกายตลอดเวลา เมื่อเวลาผ่านไปหลายวันยิ่งสังสุมความอ่อนล้า เศร้าซึมจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

วันนั้นน่าจะเป็นตอนเย็นเห็นพนักงานในโรงพยาบาลหิ้วข้าวของพะรุงพะรังกลับบ้าน ผมลงมาซื้อของในร้านสะดวกซื้อในโรงพยาบาล เมื่อได้ของแล้วจึงเดินกลับห้องผ่านชั้นล่างสุดซึ่งเป็นลานโล่งของตึกผู้ป่วยด้วยความใจลอยสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว คิดถึงอนาคตคิดถึงวันสุดท้ายของชีวิตคู่ที่ใกล้เข้ามาแล้วมาหยุดชะงักเมื่อหญิงวัยกลางคนเข้ามาชี้หน้าด่าว่า “คุณแย่มากเดินเข้ามาได้อย่างไร เขากันเชือกติดป้ายห้ามเข้า ยังเข้ามา makkelijk หน้าด้าน คงต้องดูใหม่หมดเลย เพราะคนพ่อแม่ไม่สั่งสอนคนเดียวแท้ๆ แย่จริงๆ” ผมรีบขอโทษถอยหลังออกจากพื้นที่นั้น รู้สึกอับอายจนหน้าชา เหนือออกท่วมตัวรีบเดินกลับห้องท่ามกลางคนหันมาดูผมกลุ่มใหญ่เหมือนเห็นสัตว์ประหลาด

ภาพนั้นติดตาติดตามมาหลอกหลอนผมตลอด ครั้งเดียวก็มากเกินพอสำหรับการละเมิดกฎเกณฑ์ของสังคม แม้ไม่ผิดกฎหมายแต่ผมถูกพนักงานทำความสะอาดทำโทษหลายจำไปตลอดชีวิต ตั้งปณิธานกับตัวเองว่าจะอยู่ในสภาวะใดก็ตามจะไม่ยอมให้ใจลอยจนเป็นเหตุให้ตัวเองกลายเป็นบุคคลที่สังคมรังเกียจ ถูกชี้หน้าด่าประจานเป็นครั้งที่สองอย่างแน่นอน

ผู้เขียนบทความ

นายณภัทรพงศ์ ทรงแก้ว

หัวหน้างานการมีส่วนร่วม

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดนครศรีธรรมราช

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองศิริลึประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง อุบัติเหตุบนท้องถนน

ปัจจุบันปัญหาการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนเพิ่มสูงขึ้น สาเหตุใหญ่ๆ เกิดจากความประมาท มักร่าง การฝ่าฝืนกฎจราจร ประชาชนไม่เคารพกฎหมาย สาเหตุหนึ่งคือ เมาแล้วขับ

เช้าวันหนึ่งอันเป็นวันที่เร่ร่อน ปัญหาการจราจรติดขัด มีรถยนต์คันหนึ่งพยายามจะเบียดแซง รถคันอื่นขึ้นมาเรื่อยๆ เพื่อที่จะได้ไปเร็วๆ ทำให้ต้องเจอกับปัญหาการติดขัดหลายกิโล คนขับรถอีกคัน เปิดประตูออกมาโวยวายเสียงดังลั่น จนมีปัญหาชกต่อยกันขึ้น

การไม่เคารพสิทธิซึ่งกันและกัน และเคารพกฎจราจร เป็นปัญหาของคนทั้งประเทศ ทุกคนต้องเคารพกฎหมายและเคารพสิทธิของผู้อื่นด้วย

ผู้เขียนบทความ

น.ส. ศิวพร นาคทอง
พนักงานการเลือกตั้ง ทำหน้าที่หัวหน้างานการมีส่วนร่วม
สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดตราด

หมายเหตุ เมื่อตีพิมพ์บทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง โอกาส

ครั้งหนึ่งในชีวิตการทำงานครั้งแรกของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าเรียนจบใหม่ๆ ข้าพเจ้าได้สมัครงานในบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งในจังหวัดที่เป็นบ้านเกิด ซึ่งเป็นบริษัทเพิ่งก่อตั้งใหม่ ข้าพเจ้าทำงานในตำแหน่งเลขานุการซึ่งเงินเดือนที่เริ่มต้นในการทำงานเพียงไม่กี่พันบาท ข้าพเจ้าเริ่มต้นจากศูนย์จากคนที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการทำงานเลย โดยมีเจ้านายที่เป็นคนหนุ่ม มีความคิดก้าวหน้าเป็นคนสอนงานและให้โอกาสลูกน้องเสมอ แม้บางครั้งข้าพเจ้าหรือคนอื่นที่ทำงานผิดพลาดเกิดความเสียหายเจ้านายก็ได้ตำหนิ แต่กลับให้โอกาสแก้ตัวและกำลังใจในการทำงานเสมอมา ข้าพเจ้าทำงานในบริษัทนี้ประมาณ ๓ ปี แต่เนื่องจากเป็นบริษัทเล็กๆ ในจังหวัด เงินเดือนและสวัสดิการจึงน้อย ข้าพเจ้าจึงมองหางานใหม่ๆ ที่มีผลตอบแทนและสวัสดิการดีตลอดเวลา จนวันหนึ่งข้าพเจ้าก็สอบได้ทำงานในบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์แห่งหนึ่ง ซึ่งมีเงินเดือนสูงกว่าที่เดิม และสวัสดิการดีมาก และข้าพเจ้าต้องเริ่มงานใหม่ในสัปดาห์หน้า ซึ่งตามกฎหมายของบริษัท ข้าพเจ้าต้องยื่นใบลาออกล่วงหน้า ๑ เดือน พร้อมทั้งเคลียร์หนี้สินที่มีอยู่กับทางบริษัทให้เรียบร้อย ซึ่งเป็นความลำบากใจมากๆ ที่จะต้องพูดขอลาออกจากที่เดิมเพื่อไปทำงานในบริษัทใหม่แต่ข้าพเจ้าตัดสินใจแล้ว จึงรวบรวมความกล้าเอ่ยปากขอลาออกจากบริษัทเก่า โดยบอกว่าได้งานใหม่และต้องไปเริ่มต้นทำงานในสัปดาห์หน้า หลังจากที่ข้าพเจ้าพูดจบ ความเจ็บก็เข้ามาครอบคลุมนเป็นความเจ็บงัน ครูใหญ่ๆ เจ้านายจึงถามชื่อบริษัทใหม่ และเงินเดือนใหม่ที่จะได้รับแล้วพูดว่า... “ไปเถอะ ผมคิดว่าที่นั่นดี และหากว่าอยากจะทำมาทำงานที่นี่อีกที่นั่นยินดีต้อนรับเสมอ” ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้ไปเริ่มงานที่ใหม่โดยที่ไม่ได้ลาออกล่วงหน้าและหนี้สินก็มาชำระตามปกติ

ที่นำเรื่องนี้มาเล่าเพราะต้องการให้ทราบว่า คนเราทุกคนต้องการโอกาส และโอกาสเป็นสิ่งที่ดี ทั้งผู้ให้โอกาสและผู้ที่ได้รับโอกาสเป็นกุศลแก่ผู้ที่ได้รับและยังนำไปสู่ความเป็นมิตรภาพและเป็นความอึดอ้อมที่นึกคิดครั้งใดก็นำมาซึ่งความสุข

ผู้เขียนบทความ

น.ส. ศิวพร นาคทอง
พนักงานการเลือกตั้ง ทำหน้าที่หัวหน้างานการมีส่วนร่วม
สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดตราด

หมายเหตุ เมื่อตีพิมพ์บทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ท่านมองตัวเองอย่างไร

สาวชาวไต้หวันผู้หนึ่ง เป็นโรคสมองพิการแต่กำเนิด ไม่สามารถเคลื่อนไหวตามปกติ และพูดจาไม่ได้ แต่ด้วยความมุ่งมั่นและศรัทธาเธอสามารถเรียนจบปริญญาเอกจากสหรัฐฯ แล้วแสดงทัศนคติของเธอในที่ต่างๆ เพื่อให้กำลังใจและช่วยเหลือผู้อื่น

ครั้งหนึ่ง เธอรับเชิญไปบรรยายด้วยการเขียน (เธอพูดไม่ได้ต้องใช้วิธีเขียน) หลังบรรยายเสร็จ มีนักเรียนคนหนึ่งตั้งคำถามว่า “ท่านอยู่ในสภาพนี้โดยกำเนิด แล้วท่านไม่รู้สึกลำบากใจหรือ? ท่านมองตัวเองอย่างไร?”

คำถามอันละเอียดอ่อนนี้ สร้างความตะลึงแก่ที่ประชุมไม่น้อย ต่างเกรงว่าคำถามนี้จะทิ่มแทงจิตใจของเธอ ปรากฏว่า เธอหันหน้าไปยังแผ่นกระดาน เขียนตัวหนังสืออย่างไม่สะทกสะท้านว่า “ฉันมองดูตัวเองอย่างไร?” เธอหันหน้ายิ้มให้ผู้ร่วมประชุม แล้วเขียนข้อความต่อ

1. ฉันน่ารักมาก
2. ขาฉันเรียวยาวสวยดี
3. คุณพ่อคุณแม่รักฉันจัง
4. พระเจ้าประทานรักแก่ฉัน
5. ฉันวาดภาพได้ ฉันแต่งหนังสือได้
6. ฉันมีแม่ที่น่ารัก

และ....ขณะนั้น ที่ประชุมเงียบกริบ ไม่มีเสียงพูดจาใดๆ เธอหันกลับมามองดูทุกคน แล้วเขียนคำสรุปบนแผ่นกระดานว่า “ฉันมองแต่สิ่งที่ฉันมี ไม่มองสิ่งที่ฉันขาด”

หลังจากนั้นไม่กี่วันที่ เสียงปรบมือดังสนั่นในที่ประชุมพร้อมทั้งน้ำตาที่สะท้อนใจจากหลายๆ คน ณ วันนั้น ทัศนคติเชิงสุขนิยมและบทพิสูจน์ของเธอเพิ่มกำลังใจแก่ผู้คนมากมาย ผู้เป็นโรคสมองพิการผู้นี้คือ น.ส. หวาง เหม่ย เหลียน ศิลปินสตรีชิวบัณฑิตจาก UCLA ผู้เคยจัดนิทรรศการภาพเขียนส่วนตัวหลายครั้งในไต้หวัน

“ฉันมองแต่สิ่งที่ฉันมี ไม่มองสิ่งที่ฉันขาด” ฉันชอบทัศนคติต่อชีวิตแบบนี้ ซึ่งถูกหลักสุขภาพจิตและสบายใจด้วย *ความสุขไม่ได้อยู่ที่คุณครอบครองสิ่งใดมากแค่ไหน แต่อยู่ที่คุณมีทัศนคติอย่างไรในการมองสิ่งต่างๆ*

ผู้เขียนบทความ

นายเสกสันต์ ธรรมพิชัย

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดตราด

หมายเหตุ เมื่อตีเจอานบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง คนที่เรามองไม่เห็น

มีผู้หญิงคนหนึ่งประสบอุบัติเหตุทำให้ต้องตาบอดทั้งสองข้าง และเธอก็ทุกข์ทรมานกับการสูญเสียการมองเห็น แต่สามีเธอก็พยายามปลอบใจและให้กำลังใจเธอตลอดพยายามให้เธอใช้ประสาทสัมผัสให้มากขึ้น ที่ทำงานของเธอกับสามีอยู่คนละทางแต่เขาก็ขับรถไปส่งและไปรับอยู่เสมอ จนวันหนึ่งสามีเธอรู้สึกเหน็ดเหนื่อยมากเขาจึงพูดกับเธอว่า ให้เธอลองพยายามขึ้นรถเมล์ไปทำงานเองโดยที่เขาไม่ต้องไปรับไปส่งได้ไหมนาที่นั่นเธอรู้สึกเหมือนโดดเดี่ยวและน้อยใจสามีเธอ แต่เธอก็พยายามทำตามที่เขาขอเธอพยายามขึ้นรถเมล์เองพยายามไปทำงานด้วยตัวเอง จนในที่สุดเธอก็สามารถทำได้

วันหนึ่งก่อนที่เธอจะลงรถไปทำงานตามปกติคนขับรถเมล์ก็เข้ามาจับแขนเธอและพูดกับเธอว่า ผมช่างอิจฉาคูณผู้หญิงจริงๆ ครับ เธอก็เลยถามว่าอิจฉาเธอเรื่องอะไรคนขับรถเมล์ก็เลยบอกว่า ...สามเดือนที่ผ่านมาผมจะเห็นสุภาพบุรุษคนหนึ่งเขาจะขึ้นรถเมล์ตอนเข้านั่งตรงเบาะหลังคุณ ผมมองดูคุณด้วยความห่วงใยและตามคุณลงรถไป และเฝ้าดูคุณเดินเข้าไปที่ทำงานอย่างห่วงใยและตอนเย็น ทุกๆ เย็นเขาก็จะมาเฝ้ารอคุณขึ้นรถและคอยดูคุณจนคุณลงรถ พอเธอได้ยินดังนั้น... เธอก็น้ำตาไหลด้วยความตื้นตันและสำนึกผิดเพราะตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาไม่เคยทิ้งเธอไปไหน เขายังอยู่ดูแลเธออย่างใกล้ชิดเขาเหนียวยิ่งกว่าตอนที่เขาต้องคอยมารับมาส่งเธอซะอีก เธอหวนนึกถึงคำพูดเขาที่บ่นลอยๆ ออกมาบ่อยๆ ว่า ชีวิตคนไม่แน่นอนอาจตายวันนี้พรุ่งนี้ได้ทุกเมื่อเลยนะ ดูอย่างคุณสิเมื่อวานยังมองเห็นวันนี้คุณมองไม่เห็นแล้วเธอคิดน้อยใจเขามาตลอด 3 เดือน ที่คิดว่าเขาเป็อรัคาญการเป็นคนตาบอดของเธอวันนี้ เธอรู้แล้วว่าเขากลับว่า วันนี้ พรุ่งนี้ เขาจะตายไปแล้วเธอจะไม่สามารถไปไหนมาไหน หรือมีชีวิตอยู่เองได้ถ้าขาดเขา

ผู้เขียนบทความ

นายเสกสันต์ ธรรมพิชัย

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดตราด

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีริถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ความไม่มีวินัย (ประมาท)

ประสบการณ์บนท้องถนนมิให้ผมเห็นแทบทุกวัน วันนั้นมีคนขับรถยนต์อยู่บนท้องถนน ปรากฏว่ามีรถจักรยานยนต์ขับย้อนศรมาด้วยความเร็ว ชนประสานงากันเสียงดังสนั่นหวั่นไหว ร่างของคนขี่รถจักรยานยนต์กระเด็นออกไปอีกฝั่งหนึ่งของถนน นอนแน่นิ่งเสียชีวิตคาที่ ผมสลดใจเป็นอย่างยิ่ง ทางบ้านของผู้เสียชีวิตจะรู้หรือไม่ว่าเขาจากไปอย่างไร้วันกลับมาแล้ว

ผู้ช่วยดยานบนท้องถนนทุกคน ต้องมีวินัยและไม่ประมาทในการใช้รถ ใช้ถนนอย่างเคร่งครัด

ผู้เขียนบทความ

นายเสกสันต์ ธรรมพิชัย

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดตราด

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีริถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง เมื่อเป็นผู้อาวุโสต้องสำรวมตนให้เป็นแบบอย่างที่ดี

ได้มีโอกาสพบเห็นพระภิกษุสงฆ์แก่พรรษา ผู้บวชเรียนมาก่อนในการเป็นต้นแบบการประพฤติปฏิบัติให้กับพระภิกษุสงฆ์ที่เพิ่งอุปสมบทใหม่ในงานบุญที่ญาติโยมจัด โดยมีการนิมนต์พระสงฆ์ มาจำนวน ๔ รูป ในจำนวนนั้นมีพระภิกษุสงฆ์แก่พรรษา จำนวน ๓ รูป และมีพระหนุ่มที่เพิ่งอุปสมบทใหม่ จำนวน ๑ รูป เจ้าภาพได้ถวายปัจจัยไทยทานไทยธรรม คือของที่ควรใช้แก่พระภิกษุสงฆ์ เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม(จีวร) ยารักษาโรค และได้ถวายดอกไม้ ธูปเทียน พร้อมซองเงิน อีกด้วย และเมื่อถวายของแล้วพระภิกษุสงฆ์ได้สวดมนต์เพื่ออนุโมทนาพร ด้วยบทยथा วะริวะหา ให้ผู้ทำบุญกุศลได้กรวดน้ำอุทิศบุญกุศล แล้วสวดมนต์ให้พรต่อด้วยบทสัพพัตติโย ตามประเพณีปฏิบัติ ครั้นเมื่อเสร็จพิธี พระหนุ่มบวชใหม่ ลังเลกับการหยิบจับซองเงินที่เจ้าภาพถวาย เพราะมีความคิดว่าเงินทองนั้นไม่สมควรแก่สมณะ เงินไม่ใช่ปัจจัยจำเป็นของพระ เป็นสิ่งที่พระต้องละเว้น แต่เมื่อพระหนุ่มได้มองเห็นพระอาวุโสหยิบปัจจัยไทยทาน และดึงซองเงินปัจจัยใส่ย่ามได้อย่างปกติปฏิบัติ พร้อมพระอาวุโสได้ส่งสัญญาณทางสายตาให้พระหนุ่มทำตาม พระหนุ่มจึงดึงซองเงินมาใส่ย่ามตามอย่างพระอาวุโสด้วยอาการปฏิกิริยาท่าทางเคอะเขิน แล้วลุกเดินตามพระอาวุโสเพื่อเดินทางกลับวัดไป

ผมก็ย้อนไปถึงวันนั้น และคิดเปรียบเทียบกับการใช้ชีวิต การประพฤติปฏิบัติตนของคนในสังคม บางครั้งเมื่อต้องพบสถานการณ์เฉพาะหน้าที่ไม่เคยปฏิบัติมาก่อน สิ่งที่ยังพึงประกอบการตัดสินใจหลายเรื่อง ก็มักต้องดูแบบอย่างจากผู้ใหญ่ ผู้ที่มีประสบการณ์ ผู้ที่มีความอาวุโสกว่า มาเป็นแบบอย่างการประพฤติปฏิบัติตน

เรื่องนี้จึงฝากไว้เป็นอุทาหรณ์ เครื่องเตือนใจ พึงระลึกไว้ว่าเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ หรืออยู่ในฐานะเป็นผู้อาวุโสในกลุ่มชนใด ต้องระมัดระวังเรื่องการประพฤติปฏิบัติไม่ว่าจะดีหรือไม่ดี ล้วนเป็นแบบอย่างถ่ายทอดไปถึงคนรุ่นต่อไปได้ ดังนั้นจึงหมั่นสำรวมตนให้ประพฤติปฏิบัติตนในทางที่ถูกที่ชอบไว้เถิด เพื่อลูกหลานจะได้เติบโตอยู่อาศัยในสังคมที่ดีในรุ่นต่อไป ไปในอนาคตได้อย่างมีความสุข

ผู้เขียนบทความ

นายไพโรจน์ ไพบูลย์ศักดิ์
หัวหน้างานพรรคการเมือง
สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดเชียงราย

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้าชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองศิริลธิประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ตัวเรา”

เรื่อง ระบบอุปถัมภ์จะหมดสิ้นไป

ในช่วงชีวิตที่ผ่านมาหลายสิบปี ผมได้พบเห็นพฤติกรรมของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันในสังคม อันเต็มไปด้วยการแย่งชิงดีชิงเด่น เอารอดเอาเปรียบกันมากมาย ตัวอย่างเช่น มีผู้ปกครองของเด็กคนหนึ่ง พาเด็กไปสมัครเข้าเรียนในระดับอนุบาลของโรงเรียนประจำจังหวัดที่มีชื่อเสียง โดยวิธีจับสลาก ซึ่งผลปรากฏว่า เด็กจับสลากไม่ได้ และผู้ปกครองของเด็กก็มีฐานะทางการเงินไม่ค่อยดี ส่วนเด็กของผู้ปกครองคนอื่นที่มีฐานะทางการเงินและสังคมดีกว่าก็มีการวิ่งเต้นสนับสนุนเงินหรือสิ่งของให้กับทางโรงเรียน เพื่อให้เด็กได้เข้าเรียนในโรงเรียนนั้น ซึ่งส่วนมากเด็กเหล่านั้นก็ได้เข้าเรียนในโรงเรียนที่ต้องการ นี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่สังคมไทย ยังมีการเอารอดเอาเปรียบกันอยู่

ผมได้ทราบเรื่องนี้แล้วรู้สึกเสียใจกับระบบการเข้าเรียนของเมืองไทยเรา เมื่อไรระบบอุปถัมภ์อย่างนี้จะหมดสิ้นไป สังคมไทยจะได้พัฒนาและเจริญรุ่งเรืองมากกว่านี้ ถือเป็นเรื่องหนึ่งที่ทุกคนจะต้องช่วยกันต่อต้าน หรือไม่สนับสนุนให้มีระบบอุปถัมภ์อย่างนี้มีอยู่ในสังคมไทยต่อไป

ผู้เขียนบทความ

นายประจันต์ ใจกุลละ

พนักงานสืบสวนสอบสวน

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดเชียงราย

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีริถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ความมีระเบียบวินัย

เมื่อเย็นวันศุกร์ มีโอกาสได้ไปซื้อของที่ร้านสะดวกซื้อแห่งหนึ่งพุดง่ายๆ ก็คือร้านเซเว่นอีเลฟเว่น 7-11 นั่นเอง ทันใดนั้นก็มียอดผู้รับส่งนักเรียนคันหนึ่งจอดลงที่หน้าร้าน เด็กๆ นักเรียนก็วิ่งกรูกันลงจากรถพร้อมส่งเสียงดังเจี๊ยวจ๊าว เข้าไปในร้าน โดยแต่ละคนก็เลือกซื้อขนม อาหารของกิน ของเล่นตามที่ใครอยากได้ หรือมีเงินพอ เสร็จแล้วก็พากันเอาไปวางหน้าเคาน์เตอร์รับชำระเงิน เพื่อจ่ายเงิน โดยวางกองๆ รวมกันแล้วเด็กๆ ก็รุมล้อมพนักงานเก็บเงิน เพื่อแย่งกันจ่ายเงิน จนกระทั่งพนักงานเก็บเงินต้องแจ้งให้เด็กๆ เหล่านั้นให้เข้าแถวเรียงลำดับก่อนหลังในการจ่ายเงิน ถ้าไม่เข้าแถวจะไม่ขายของให้

ลักษณะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้แสดงให้เห็นว่าเด็กๆ เยาวชน ไม่มีระเบียบวินัยในตัวเอง ไม่รักษาระเบียบวินัยของสังคมโดยการเข้าแถวต่อคิวเพื่อจ่ายเงินในการซื้อสินค้า ดังนั้นจึงควรปลูกฝังค่านิยมเหล่านี้ให้แก่เด็ก ทั้งที่บ้านและทางโรงเรียนจะต้องช่วยกันกวดขัน เพื่อให้เขาจะได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีที่อยู่ในระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบต่อสังคมต่อไปในอนาคต

ผู้เขียนบทความ

นางณัฐชา รินตะมา

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดเชียงราย

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีริถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ใส่ใจ

ในวันหยุดสุดสัปดาห์ โอกาสของการได้อยู่พร้อมหน้า พ่อ แม่ ลูก ได้ร่วมรับประทานอาหาร ถามไถ่สารทุกข์สุขดิบ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในวงสนทนา พวกเราอ้อมรอยไปกับอาหารฝีมือของแม่ แม่ครัวประจำบ้าน ที่มีใจเป็นส่วนประกอบสำคัญของอาหารที่ไม่ได้มีในตำรา ใจของแม่ไม่สามารถดลบันดาล ลิ้นของพวกเราซึ่งเป็นผู้ชิมอาหารเกิดรสเผ็ด หวาน มัน เค็ม หรือเปรี้ยวได้ แต่ใจของแม่เป็นตัวสั่งมือให้ใส่พริก พอประมาณ เคี้ยวให้พอดี และใจของแม่ก็เป็นผู้สั่งให้ชิมว่าขาดเหลือรสใดไปบ้างเมื่อเปรียบเทียบกับ การซื้ออาหารในตลาดสด รสชาติของอาหารจึงแตกต่างกันยิ่งนัก จึงไม่น่าแปลกใจเลยที่สู้อาหารฝีมือแม่ไม่ได้ เพราะอาหารชนิดนั้นคนปรุงไม่ค่อยใส่ใจลงไปด้วยนั่นเอง

การเปรียบเทียบในเรื่องรสอาหารฝีมือแม่กับอาหารในตลาด ก็เหมือนการทำงาน การให้บริการ ประชาชน เมื่อเราเอาใจเข้าไปใส่ในงานที่ทำ รักในการให้บริการ ประารถนาให้ผู้คนเหล่านั้นมีความสุข ประทับใจ ก็วัดผลได้ว่าเราได้ทำงานด้วยใจและใส่ใจ เหมือนกับอาหารของแม่ที่ใส่ความรักความเอื้ออาทร เมื่อเราจะทำอะไรสักอย่างแล้ว ใจจึงเป็นวัตถุดิบของงานที่สำคัญมาก ที่เราต้องตระหนักเมื่อได้รับผิดชอบ และมีหน้าที่แล้ว งานการต่างๆ ต้องให้ความรักแก่งานทุกชิ้น ไม่ว่าจะเป็งานอะไร ขอให้พึงทำด้วยใจรัก รักที่จะทำ มิใช่ทำเพราะหน้าที่และหวังผลตอบแทน

ผู้เขียนบทความ

น.ส. กิ่งดาว ชีกะโมโต

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดเชียงราย

หมายเหตุ เมื่อตีเจอ่านบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้าชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีริถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง หน่อคำ สมสวัสดิ์ ผู้ทอแสงแห่งความหวังให้ผู้พิการ

เมื่อประมาณปี 2554 ได้ติดตามข่าวของ นายหน่อคำ สมสวัสดิ์ ชายพิการวัย 36 ปี ชาวอำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย ที่เกิดขึ้นมาพร้อมกับแขนและขาที่สั้นกุดทั้งสองข้าง ได้รับรางวัล “คนดีของแผ่นดิน” จากรายการคนค้นคน เพราะเค้าต่อสู้ด้วยสองมือสองขาของตัวเอง ชีวิตของเขาได้กลายเป็นแรงบันดาลใจให้คนธรรมดาๆ ที่กำลังหมดแรงจากการล้มลุกคลุกคลานมาหลายต่อหลายครั้ง ให้มีรอยยิ้ม และมีกำลังใจสู้ชีวิตไปได้อีกครั้ง

นายหน่อคำ เป็นลูกจ้างชั่วคราวของโรงพยาบาลแม่ลาว อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย ซึ่งทำหน้าที่เป็นเลขานุการของชมรมพัฒนาผู้พิการ มีหน้าที่รับผิดชอบข้อมูลต่างๆ และดูแลผู้พิการอีกกว่า 600 คน ในอำเภอแม่ลาว เพื่อให้พวกเขาได้รับสิทธิด้านต่างๆ การรักษาพยาบาล เรื่องของการทำมาหาเลี้ยงชีพ ซึ่งผู้พิการหลายๆ คนต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า “หากไม่มี หน่อคำ พวกเขาคงมีชีวิตที่ลำบากกว่านี้ และรู้สึกสุขใจทุกครั้งที่ได้พูดคุย” ถึงแม้ หน่อคำ จะเป็นผู้พิการแต่เขาสามารถทำกิจวัตรประจำของตัวเองได้อย่างสบายๆ โดยไม่ต้องเป็นภาระให้ใคร อีกทั้งยังมีรถยนต์คู่ใจซึ่งเขาออกแบบ และดัดแปลงให้เอื้ออำนวยกับสภาพร่างกายของเขา จนเขาสามารถขับเองได้ แม้จะล้มลุกคลุกคลานมาหลายครั้งก็ตาม

นายหน่อคำ ได้กล่าวไว้ประโยคหนึ่งว่า “คนเราเกิดมาสามารถทำได้ทุกคน ไม่จำเป็นว่าคุณจะต้องมีการศึกษาสูง มีฐานะร่ำรวย หรือมีสภาพร่างกายปกติ แข็งแรง เราสามารถทำได้ทุกเวลา ไม่จำกัดเวลา ถ้าเรามีความตั้งใจจะทำเพื่อผู้อื่น ชีวิตของเราจะมีค่าหรือด้อยค่า ขึ้นอยู่กับตัวเราเอง หากมองตัวเองให้มีค่า มีประโยชน์ต่อคนอื่น ก็เหมือนกับเป็นภารกิจหนึ่งที่เราเกิดมาทำหน้าที่นี้โดยตรง เกิดมาเพื่อให้คนอื่นได้รับการปลดปล่อยความทุกข์” เรื่องนี้ถือเป็นอุทาหรณ์สอนคนที่เกิดมาร่างกายพิการ ไม่ให้ท้อแท้ต่อชีวิต และมีแรงบันดาลใจในการต่อสู้ต่อไป

ผู้เขียนบทความ

น.ส. วิภาดา ใจคนึง

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดเชียงราย

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ตระกูลหยางกับความรักชาติ รักแผ่นดิน

ตามบันทึกประวัติศาสตร์ของจีนที่ชื่อ *History of Song* ได้มีการเขียนบันทึกเอาไว้ว่า ในสมัยราชวงศ์ซ่ง (ประมาณปี ค.ศ.976-1004) มีตระกูลของครอบครัวๆ หนึ่งชื่อว่าตระกูลหยาง (楊) ที่บุคคลในครอบครัว ต่างก็รับราชการเป็นทหารมาตลอดทั้งตระกูลถึง 3 ชั่วอายุคน คนในตระกูลหยางทุกคนไม่ว่าหญิงหรือชาย ล้วนรักชาติ มีความจงรักภักดีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์และพร้อมตายในสนามรบหากถูกศัตรูรุกราน และถ้าเหล่าผู้ชายในตระกูลเสียชีวิตหมดแล้ว บรรดาผู้หญิงซึ่งเป็นภรรยาแม่หรือลูกหลานในตระกูลหยาง ต่างก็รับอาสาทำหน้าที่เป็นทหารต่อสู้กับศัตรูแทน

เรื่องราวของขุนศึกตระกูลหยางได้รับการถ่ายทอดออกมาให้คนยุคหลังได้รู้จักในความกล้าหาญ และความกตัญญูต่อแผ่นดินเกิด ผ่านบันทึกทางประวัติศาสตร์, นิทาน, การแสดงในการละเล่นอุปรากรของจีน ตลอดจนละครและภาพยนตร์ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน เราคนไทยควรเรียนรู้และยึดถือเป็นแบบอย่างในเรื่องของความรักชาติ รักแผ่นดินและสถาบันพระมหากษัตริย์

ผู้เขียนบทความ

นายธีระวัฒน์ ปารมี

พนักงานสืบสวนสอบสวน

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดเชียงราย

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง การทิ้งขยะไม่เป็นที่เส้นทาง

ทุกๆ เช้าดิฉันจะต้องขับรถเข้ามาทำงานในตัวเมือง สิ่งที่ได้พบได้เห็นแล้วทำให้รู้สึกเศร้าใจก็คือ มีการนำขยะติตรรถออกจากบ้าน แล้วนำไปโยนทิ้งบริเวณข้างทาง ซึ่งไม่ใช่บริเวณที่ทิ้งขยะ โดยทำในลักษณะที่ว่าโยนให้มันพันๆ ตัวไปเท่านั้น

พฤติกรรมการเห็นแก่ตัว ขาดจิตสำนึกในความรับผิดชอบต่อสังคมเช่นนี้ หารู้ไม่ว่าน้ำมันทำให้บ้านเมืองสกปรก ไม่น่าอยู่ ไม่น่ามอง นี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เป็นปัญหาและถือว่าเป็นน้ำมือของมนุษย์ล้วนๆ บ้านเรามีกฎหมายบังคับใช้ในการทิ้งขยะให้เป็นที่เส้นทาง แต่ไม่เป็นผลเนื่องจากคนเราขาดจิตสำนึกนั่นเอง

ผู้เขียนบทความ

นางณัฐชา รินตะมา

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดเชียงราย

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง บุคคลต้นแบบของฉัน

ฉันเกิดมาในบ้านที่ฐานะยากจน มีพี่น้องพ่อแม่เดียวกัน 2 คน เสียชีวิตไป 1 คน พ่อผู้ซึ่งมีความดี และหล่อพอดัว เป็นชายที่ยังไม่มีพันธะเมื่อพบกับแม่กันครั้งแรกก็รู้สึกเหมือนเคยพบเจอกันแต่ชาติปางไหน พ่อจึงชอบแม่ แม่แม่จะมีลูกติดมาด้วยถึง 4 คน แม่เป็นหญิงแกร่ง มีภารกิจต้องดูแลน้อง แม่ไม่ได้เรียนหนังสือ และเลี้ยงลูกเองตั้ง 4 คน ซึ่งลูกๆ ทั้ง 4 มีอายุไล่ๆ กัน พ่อเกิดความรักและสงสารแม่จึงได้อุทิศทั้งกายและใจ เข้ามาดูแลแม่ กับลูกๆ ทั้ง 4 คน ทั้งคู่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันจนมีลูกเป็นของตนเอง อีก 3 คน ฉันเป็นคนกลาง ในการใช้ชีวิต พ่อ และ แม่ ท่านจะเป็นผู้ลงมือทำและสอนให้ฉันทำตามเสมอทั้งสองเฝ้าสั่งสอนลูกให้เป็นคนดี เราไม่มีบ้านเป็นของตนเองพ่อกับแม่รับจ้างทั่วไป หาปลา หาบแร้งขายของเพื่อแลกข้าว แลกเงิน เลี้ยงลูก ด้วยความขยันและอดทนของพ่อและแม่ ภายหลังพ่อกับแม่ ก็มีบ้าน มีฝูงปศุสัตว์ และมีที่นาของตัวเอง โดยไม่ต้องเช่านายทุน พ่อ แม่เป็นต้นแบบแห่งความสำเร็จของฉัน พ่อมีความโอบอ้อมอารี มักจะแบ่งปัน เอื้อเฟื้อสิ่งของและแรงกายให้แก่ผู้คนไปทั่ว แม่คือผู้ที่มีความขยันและอดทน ทนกับความทุกข์ที่ตนเองประสบ พบเจอทุกๆ เหตุการณ์ในชีวิตของแม่ซึ่งเกิดจากน้ำพักน้ำแรงของแม่จริงๆ ในการฝ่าฟันอุปสรรคมาจนทุกวันนี้

ตัวฉันเองก็ได้ประสบพบเจอกับปัญหาต่างๆ ในการดำเนินชีวิต และการทำงานในส่วนลึกที่เป็น กำลังใจ และเป็นตัวอย่างให้ฉันมีความขยัน อดทน กับปัญหาต่างๆ ได้นั้นก็คือ พ่อและแม่ของฉัน ภาพที่ฉันเห็น คือพ่อกับแม่ไม่เคยบ่น ได้แต่ลงมือทำ นอกจากพ่อแม่ของฉันแล้ว ฉันก็นึกถึงบุคคลคนหนึ่งซึ่งเคยสงสัยว่า ท่านทำเพื่ออะไร นั่นคือพ่อหลวง (พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว) จึงเป็นแรงบันดาลใจจากใจของฉัน โดยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ลงมือประดิษฐ์และลงมือทำอะไรตั้งมากมาย อาทิเช่น ลงมือไถนาเอง ปลุกข้าวเอง ทำสวนเอง ประดิษฐ์เครื่องบิน เรือ ซึ่งนั่นเป็นภารกิจและภาพที่ติดตามฉันมาโดยตลอด โดยบุคคลหนึ่งจะสามารถทำอะไรเรียนรู้อะไรได้มากๆ ถึงเพียงนี้เลย ซึ่งเหล่านั้นไม่ใช่เพื่อตัวท่านเอง แต่เพื่อ ประชาชน ปวงชนของท่าน ก็เหมือนพ่อกับแม่ ที่ทำให้ลูกโดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทน ฉันจึงมีความมุ่งหวัง จะทำอะไรก็ได้ที่เป็นประโยชน์ต่อบ้าน ชุมชน จังหวัด ประเทศให้ดีที่สุดคนหนึ่ง

ผู้เขียนบทความ

น.ส. กชกร สุกันทะมาลัย

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดเชียงราย

หมายเหตุ เมื่อตีพิมพ์บทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง คุณภาพของความสุข

เราสามารถกำหนดคุณภาพของความสุขด้วยจำนวนเงื่อนไข ดังนั้น ความสุขมีเงื่อนไขมาก คือความสุขคุณภาพต่ำ ความสุขมีเงื่อนไขน้อย คือความสุขคุณภาพดี ความสุขไม่มีเงื่อนไข คือความสุขสูงสุด ข้าพเจ้ามีโอกาสได้ไปเยี่ยมญาติผู้ใหญ่นอนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาล คุณตามีสายระโยงระยางเต็มไปหมด สิ่งที่แวบเข้ามาในความคิดของข้าพเจ้าคือความสงสาร การยื้อชีวิตของมนุษย์ที่มนุษย์ด้วยกันเองพยายามคิดค้น พยายามหาวิธีช่วยชีวิตมนุษย์ด้วยกันเอง ความเจริญทางการแพทย์ ความเจริญทางเทคโนโลยี ที่ทำให้มนุษย์มีอายุยืนยาวมากขึ้น แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าก็คงสร้างความเจ็บปวดไม่น้อยเพื่อแลกกับความพยายามในการมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้

ดังที่กล่าวไว้เรื่องเงื่อนไขของความสุข เกี่ยวข้องอะไรกับคุณตาที่นอนป่วย ความสุขที่ไม่มีเงื่อนไขนี้คือ ความกตัญญูที่ลูกชายคุณตา ให้ความรัก ให้กำลังใจ ฝ้าดูแลไม่ห่าง นี่ต่างหากคือความสุขที่ไม่มีเงื่อนไข และเงื่อนไขก็ไม่สามารถสร้างความสุขได้เช่นกัน ความกตัญญูเป็นเครื่องหมายของคนดี ถ้าเราสามารถสร้างความสุขโดยไม่มีเงื่อนไขด้วยการแสดงออกซึ่งความกตัญญูรู้คุณต่อบิดามารดาแล้ว สังคมของเราคงมีความสุขอย่างอ่อนโยน มากกว่าปล่อยให้เทคโนโลยีมาแสดงความรัก ความกตัญญูผ่านระบบออนไลน์เป็นไหนๆ วันนี้คุณให้ความสุขที่ไม่มีเงื่อนไขกับใครหรือยัง ถ้าคุณให้ความสุขแบบนี้กับใครแล้ว ตัวคุณเองจะรู้ว่าความสุขที่มีคุณภาพสูงสุดเป็นอย่างไร

ผู้เขียนบทความ

น.ส. จีรวรรณ บุญศรี

พนักงานสืบสวนสอบสวน

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดเชียงราย

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ความซื่อสัตย์ เป็นสมบัติของผู้ดี

ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเคยเดินในห้างสรรพสินค้า เห็นสินค้าที่ใช้อุปโภคบริโภคยี่ห้อหนึ่งคือ “ซื่อสัตย์” ก็ทำให้คิดฉงนสงสัยในใจว่า เอ๊ะ! มีด้วยหรือ? แต่ข้าพเจ้าก็เข้าใจเป็นนัยๆ ว่า เขาต้องการชิมชั้บ คำนี้ให้เข้าไปอยู่ในชีวิตของคนไทย โดยการผลิตสินค้า ที่ใช้กันอยู่ทุกวันให้ผู้ซื้อ ติดตา ติดหู ด้วยคำว่า “ซื่อสัตย์”

“ซื่อสัตย์” เป็นคุณธรรมพื้นฐานของมนุษย์ที่ควรมี และยึดถือปฏิบัติให้เป็นนิสัยเพราะหากจิตใจมนุษย์ปราศจากคำนี้แล้ว... โลกคงความวุ่นวายน่าดู เพราะต่างงัดกลยุทธ์ของแต่ละคน กันออกมาเพื่อที่จะโกง หรือทุจริต หาผลประโยชน์ เข้าตนเองให้มากที่สุด เท่าที่จะทำได้ แล้วผู้ใหญ่อย่างเรา จะหันไปโทษเด็กได้อย่างไรว่า “เด็กไม่มีความซื่อสัตย์” เพราะผู้ใหญ่ต่างทำตนเป็นแบบอย่างที่ดีมาตั้งแต่ต้น พฤติกรรมการเลียนแบบ หรือการเอาเป็นแบบอย่างก็เกิดขึ้น แล้วค่อยมาตามแก้ในภายหลังก็หาทันการไม่

“หลักสูตร โตไปไม่โกง” ก็ออกมาเพื่อขัดเกลาผ้าขาวผืนน้อยของเรา โดยให้ครูผู้สอนจัดกิจกรรม วรรณคดี หรือสอดแทรก คุณธรรมว่าด้วยความซื่อสัตย์เข้าไปในการเรียนการสอน เพราะต้องการบ่มเพาะต้นกล้างาม ที่พร้อมจะเติบโตเป็น ผู้ใหญ่ที่ดีในวันข้างหน้าเพราะอย่าลืมว่า เยาวชน เหล่านี้ คือกลไกในการขับเคลื่อนประเทศต่อไป หากกลไกเราเป็นสนิมตั้งแต่ต้นแล้วไซ้ โตไป ก็อย่าหวังว่าจะเป็น ผู้ใหญ่ที่ดี เพราะฉะนั้นเราควรช่วยกันปลูกฝังลูกหลานของเราให้ รู้จัก และสนิท กับคำว่า “ซื่อสัตย์” เข้าไว้ จนกลายเป็นสายเลือดหล่อเลี้ยงเขาให้เติบโตเป็น ผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ ไม่คด ไม่โกง สืบไป ดังกล่าวที่ว่า “เสียชีพ แต่อย่าเสียสัตย์”

ผู้เขียนบทความ

นางวิลาวัณย์ นิลอุดมศักดิ์

พนักงานบริการ

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดตรัง

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้าชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีริถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง เศรษฐกิจครัวเรือนกับการแก้ปัญหา

วันก่อนได้ดูข่าวทางโทรทัศน์ ได้เสนอข่าวเรื่องชาวสวนยาง บ้านทุ่งอิฐ ตำบลย่านซื่อ อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง นั้นได้ตัดโค่นต้นยางพาราอายุประมาณ 10 ปี เพื่อขายนำเงินมาใช้จ่ายในครอบครัว ซึ่งเป็นปัญหาทางเศรษฐกิจระดับครัวเรือน ที่หลายครอบครัวประสบปัญหาอยู่ในขณะนี้

จากกรณีปัญหาดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการแก้ปัญหาของเกษตรกรในลักษณะดังกล่าวนี้อาจจะไม่ประสบผลสำเร็จมากนัก ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเท่านั้น ถ้าพิจารณาให้ดีแล้วยางพารากว่าที่เปิดกรีดได้นั้น ต้องใช้เวลาประมาณ 6-7 ปี ปัญหาเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นไม่ได้หมายความว่า จะเป็นเช่นปัจจุบันนี้ตลอดไป ในภายภาคหน้า เมื่อเศรษฐกิจฟื้นตัว จะปลูกยางพาราใหม่ก็ต้องใช้เวลาอีกหลายปีกว่า จะได้เปิดกรีด

ดังนั้นการแก้ปัญหารายได้ของเกษตรกร จะต้องคิดให้รอบคอบ รอบด้านมากยิ่งขึ้น เช่น อาจจะต้องหารายได้เสริมเพื่อชดเชยรายได้ที่ได้จากสวนยาง ซึ่งมีหลายช่องทางเช่น ปลูกพืชอย่างอื่นเสริมรายได้ เช่น ปลูกถั่ว ปลูกแตง เป็นต้น นอกจากนี้ก็ต้องมาปรับลดรายจ่ายของครอบครัวลงด้วย

และนี่เป็นแค่ตัวอย่างการแก้ปัญหาเศรษฐกิจของครอบครัวในภาวะเช่นนี้ ซึ่งเราต้อง อดทน อดออม ระมัดระวังในการใช้จ่าย รู้จักประหยัด หารายได้เพิ่มเติมเพื่อที่จะทำให้ครอบครัวดำรงอยู่ได้อย่างมีความสุข ตามสถานะแห่งตน

ผู้เขียนบทความ

นายเฉลิมชัย รอดริน

พนักงานขับรถยนต์

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดตรัง

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีริถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง “เล็กๆ ไม่.. ใหญ่ๆ ไซ้”

คำพูดที่มักได้ยินหนาหูตลอดว่า “เล็กๆ ไม่.. ใหญ่ๆ ไซ้” เป็นคำพูดที่แทรกค่านิยม ที่นับวันจะฝังลึกในหัวใจ ผู้ประกอบการ หรือผู้แสวงหาผลกำไรจากธุรกิจจนพาลมาถึงการดำเนินชีวิตประจำวันของบุคคลทั่วไป จากคำกล่าวนี้ บ่งบอกถึงอะไร ?

1. ความเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้กินไป เพราะต่างมองว่า อะไรที่เล็กๆ ได้เงินน้อย กำไรน้อย ฉันไม่ทำเสียเวลา จับหรือทำงานใหญ่ๆ ดีกว่า ได้เงินเยอะกำไรเยอะ ถ้าหากมีทัศนคติแบบนี้ จนลืมนึกไปว่า ทุกอย่างล้วนเริ่มต้นมาจากสิ่งเล็กๆ เสมอ หากเราคิดแต่จะทำงานใหญ่ โดยไม่ใส่ใจเรื่องเล็กๆ บางที ก็อาจนำปัญหา มาสู่ตนได้ นักธุรกิจ นักการค้า พ่อค้าแม่ขาย หากหวังแต่จะพบลูกค้ารวยๆ รายใหญ่ เพื่อหวังผลกำไรเป็นกอบเป็นกำ โดยไม่สนใจเหล่าปลาชิว ปลาสร้อย ปลาเสธงานเล็กๆ แต่คุณกลับลืมนึกไปว่า ในแม่น้ำลำคลองจะมีปลาใหญ่ปลาเล็กสักกี่ตัวกันเชียวที่เป็นเหยื่อของท่าน ในทางกลับกันเหล่ามัจฉาตัวน้อยต่างมีอยู่มากมาย เหล่ามัจฉาตัวใหญ่ ที่พร้อมจะเป็นอาหารตลอดทั้งปี มีหน้าซำยังออกลูกออกหลานมาให้เราไม่มีที่สิ้นสุด ฉันใด.. การเล็งผลกำไรจากบุคคลทั่วไป ไม่ว่าจะชนชั้นไหน ก็จะทำให้ท่านมีกินมีใช้ไปตลอด ฉะนั้น (เพราะ..คนจนมีมากกว่าคนรวย)

2. ถ้าแม้แต่คิดเรื่องใหญ่ แล้วปฏิเสธเรื่องเล็กๆ แล้ว ปรัชญา “เศรษฐกิจพอเพียง” ของพ่อหลวง เราจะเอาไว้ทำไมเล่า..? เลี้ยงชีพได้ เน้นสันโดษ ไม่มีหนี้ ดีกว่าฟุ่มเฟือย หรุหรา วุ่นวาย แต่กายทุกขี้ใจทุกขี้สู้เป็นอะไรที่เล็กๆ แต่มีความสุขที่ยิ่งใหญ่จะดีกว่าไหม

“จงมองทุกเรื่องให้สำคัญ อย่าเห็นแก่ได้จนกินตัว แล้วช่วยเหลือสังคมบ้างเท่านี้ ก็เป็นคนเล็กที่ยิ่งใหญ่ได้”

ผู้เขียนบทความ

นางดารารรรณ์ แก้ววิเศษ

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดตรัง

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง สังคมไทยที่เปลี่ยนไป

ในเย็นวันหนึ่งหลังเลิกงาน ดิฉันขับรถกลับบ้านพักตามปกติในเส้นทางสายเดิม พร้อมเปิดคลื่นวิทยุเพื่อฟังข่าวสาร แต่ต้องสะดุดใจวิทยุคลื่นหนึ่งที่น่าเสนอเรื่องของค่านิยมหลัก 12 ประการ ตามนโยบายของ คสช. ซึ่งขณะนี้ได้นำกลับมาส่งเสริมให้คนไทยปฏิบัติกันอีกครั้ง หลังจากพบว่าคนไทยได้สูญเสียอัตลักษณ์ของความเป็นไทยไป และหลงลืม ถูกกลืนกินไปในช่วงหนึ่ง ที่มุ่งพัฒนาประเทศด้านเศรษฐกิจและเทคโนโลยี ดิฉันรู้สึกดีใจอยู่สักๆ ในขณะที่กำลังฟังอย่างตั้งใจนั้น ช่างหน้ารถดิฉันมีรถบัสขนาดใหญ่กำลังวิ่งอยู่ ดิฉันตัดสินใจเร่งความเร็วเพื่อที่จะแซงรถคันดังกล่าว แต่ในขณะที่กำลังจะแซงนั้น ปรากฏว่ามีวัตถุบางอย่าง ลอยออกมาจากหน้าต่างรถคันดังกล่าวพุ่งมาด้านหน้ารถดิฉัน ดิฉันตัดสินใจถอนคันเร่งและแตะเบรกชะลอเพื่อจอดรถด้วยความตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น เมื่อจอดรถพบว่า เป็นแก้วน้ำพลาสติก ดิฉันถอนหายใจอย่างโล่งอกที่ดิฉันและรถไม่เป็นอะไร

ดิฉันคงโชคดีในวันนี้ที่ปลอดภัย แต่สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้ฉันได้คิดว่า ความมั่งงายในเรื่องเล็กๆ ของคนคนหนึ่งอาจสร้างความเสียหาย ความเดือดร้อนกับคนอื่นหลายๆ คน วันนี้ดิฉันยังโชคดี แต่คนอื่นจะโชคดีเหมือนกันหรือเปล่า ดิฉันจึงเห็นด้วยกับ คสช. ที่เร่งส่งเสริมค่านิยม 12 ประการ สังคมไทยของเราจะได้กลับมาสวยงามเหมือนเดิม

ผู้เขียนบทความ

นางนฤมล นวลทอง

พนักงานการเงินและบัญชี

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดตรัง

หมายเหตุ เมื่อตีพิมพ์บทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง การใช้ชีวิตบนพื้นฐานของการรู้จักตนเอง

ในยุคปัจจุบันสถานการณ์ด้านเศรษฐกิจตกต่ำส่งผลให้การดำรงชีวิตของคนไทยเปลี่ยนแปลงไป มีการแข่งขันกันอยู่ตลอดเวลาทำให้ทุกคนต้องปรับเปลี่ยนตนเองให้เข้ากับยุคสมัยเพื่อความอยู่รอดในสังคม ส่งผลให้การดำเนินชีวิตของผู้คนส่วนใหญ่ต้องสวนทางกับแนวคิดด้านเศรษฐกิจพอเพียง

การใช้ชีวิตประจำวันของทุกคน จึงควรเริ่มจากการรู้จักลดกิเลสและลดความต้องการของตนเองลง หวังรู้ว่า เงินในกระเป๋าของเรามีเพียงพอหรือไม่ จะใช้อย่างไรให้คุ้มค่า หากแต่ทุกคนส่วนใหญ่พยายามที่จะ โอ้อวด แข่งขันความร่ำรวย ความอยากได้อะไรก็มี การได้หน้าได้ตา..พอใจกับมีรถคันใหม่ มีบ้านใหม่ ซื้อมอเตอร์ไซด์ ที่นา ที่สวน และอื่นๆ อีกมากมาย บ้างก็เพื่อสนองความต้องการของตนเพื่อความสุขเพียงชั่วครว บ้างก็เพื่อการสร้างฐานะในครอบครัว และบ้างก็เพื่อแสดงให้คนอื่น ๆ ในสังคมของตน เห็นว่า “ตนมี ตนรวย” แต่เบื้องหลังของการมีความร่ำรวยเป็นสิ่งที่จอมปลอมเป็นหนี้เป็นสิน เป็นเพียงเปลือกนอกหาใช่เนื้อแท้ไม่ แต่สำหรับบางคนแล้วมีทุนดั้งเดิม กินสมบัติเดิม ย่อมสามารถที่จะดำรงชีวิตได้อย่างสุขสบายโดยไม่ต้องต่อสู้ดิ้นรนแต่อย่างใด อนิจจัง.. อนิจจัง.. ตายไปแล้วพาอะไรไปได้บ้าง ? ความสุขหาได้อย่างไร ? เป็นคำถามที่ทุกคนต้องหาคำตอบให้กับตัวเองว่าจะใช้ชีวิตอย่างไรให้มีความสุขอย่างแท้จริง

ฉะนั้น ถ้าทุกคนตระหนักถึงความมีเหตุผลความจำเป็น ระมัดระวังในการดำเนินชีวิต ควรรู้จักคำว่า “พอเพียง” รู้จักคำว่า “ตนเอง” ตลอดจนการพัฒนาตนเอง ด้วยการพยายามทำจิตใจให้ผ่องใสมีจิตใจดี ใจเย็น อยู่เป็นประจำอย่างต่อเนื่องก็ย่อมส่งผลให้การใช้ชีวิตบนพื้นฐานของการรู้จักตนเองสามารถที่จะดำรงชีวิตได้กับยุคสมัยปัจจุบัน อีกทั้งเพื่อให้เหลือแรงและเวลาในการพัฒนาคุณภาพชีวิต ตลอดจนทำประโยชน์ให้แก่ส่วนรวม ได้มากขึ้น

ผู้เขียนบทความ

นางสาวรส ไชยรัตน์

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดตรัง

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีริถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ความซื่อสัตย์ สุจริตและความมีศีลธรรมอันดีเป็นคุณลักษณะที่ควรปลูกฝัง

ช่วงเทศกาลปีใหม่ ๒๕๕๘ ที่ผ่านมา ข้าพเจ้าได้ขับรถจากจังหวัดตรังเพื่อพาครอบครัวกลับไปเยี่ยมบ้านที่จังหวัดขอนแก่น รวมระยะทางไป - กลับ เกือบ ๒,๕๐๐ กิโลเมตร ระหว่างการเดินทางไปและกลับนั้นข้าพเจ้าต้องคอยหลบหลุมหรือไม่ก็ตกหลุมเพราะมองไม่เห็นบางที่เกือบทำให้รถเราเสียหลักเลยทีเดียว ซึ่งจริงๆ แล้วถนนเส้นนี้เป็นถนนหลวงสายหลักและเป็นเส้นทางทางการค้าขายสู่ประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งถนนบางจังหวัดที่วิ่งผ่านมามีการติดตั้งป้ายแจ้งว่าเพิ่งสร้าง เพิ่งซ่อมถนนดังกล่าวด้วยงบประมาณที่แสนแพง แต่ปรากฏว่าถนนยังขรุขระ เป็นหลุมบ่อ ลูกกระพรวน บางครั้งเป็นหลังเต่า กว่าจะถึงจุดหมายเล่นเอาเจ็บทั้งกายและใจที่ต้องเสียเวลาในการเดินทางหลายชั่วโมง ปวดเมื่อยกว่าปกติ และเสียดายที่รถตกหลุมดังกล่าว อันเนื่องมาจากที่รัฐบาล หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ปล่อยปละละเลยให้มีรถบรรทุกหนักวิ่งบนถนนหลวงจนพังเสียหาย ถนนที่สร้างไม่สามารถรับน้ำหนักได้ หรือหน่วยงานไม่ควบคุม ปล่อยปละละเลย มีส่วนร่วมการกระทำผิดหรือปล่อยให้มีการทุจริตคอร์รัปชั่นงบประมาณ ทำให้ข้าพเจ้าและประชาชนที่เดินทางได้ใช้ถนนที่ไม่มีมาตรฐาน ไม่มีคุณภาพอย่างเพียงพอหลายปีที่ผ่านมา ซึ่งเรื่องนี้นับว่าเป็นสาธารณูปโภคที่ประชาชนควรได้รับการบริการจากรัฐในอันดับต้นๆ

ข้าพเจ้านำเรื่องนี้มาเล่าให้ฟังเพราะต้องการจะบอกว่าถ้าข้าราชการไทย นักการเมืองไทย คนไทยทุกคน ไม่สนใจในเรื่องการทุจริตคอร์รัปชั่นอย่างเป็นระบบ แต่กลับมาสนใจว่าจะให้อะไรกับส่วนร่วมและประเทศชาติ ข้าพเจ้าและประชาชนที่ใช้ถนนซึ่งเป็นสายหลักออกสู่ประเทศเพื่อนบ้าน ก็คงมีถนนที่ดีได้ใช้กันไปตลอดชั่วลูกหลานโดยเสียงบประมาณเพียงครั้งเดียว ฟังดูแล้วก็น่าจะดี หากผู้ใหญ่และผู้มีอำนาจคิดที่จะแก้ไข บังคับใช้กฎหมาย และลงโทษแก่ผู้ทุจริตคอร์รัปชั่นให้หนักก็จะดีไม่น้อยเลยทีเดียว

ผู้เขียนบทความ

นายประพันธ์ งามวิวัฒน์อนันต์

หัวหน้างานสืบสวนสอบสวน

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดตรัง

หมายเหตุ เมื่อตีพิมพ์บทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง จิตสำนึกในการใช้ท้องถนน

“ข้ามถนนให้ปลอดภัย จงใช้ทางม้าลาย” ประโยคนี้สำหรับผม คงใช้ไม่ได้ในปัจจุบัน เห็นได้จากอัตราการเกิดอุบัติเหตุจากการใช้ทางม้าลาย ที่เพิ่มขึ้น ซึ่งสาเหตุก็เกิดจากการที่คนข้ามทางม้าลายแต่รถไม่ยอมหยุดให้ ทั้งที่จริงแล้วเมื่อเห็นคนเดินข้ามทางม้าลาย รถควรจะหยุดให้คนข้ามถนนในทางข้ามทันที แต่ดูเหมือนว่าน้อยคนนักที่จะทำแบบนั้น บางทีตัวผมเองก็ไม่กล้าที่ข้ามทางม้าลาย ต้องรอลุ้นว่าจะมีคนขับรถคันไหนที่ใจดีหยุดรถให้ข้ามถนนได้ แต่เท่าที่สังเกตดูแล้วแทบจะไม่มีรถคันไหนเลยที่จะลดความเร็วเพื่อที่จะชะลอให้ได้ข้ามถนน นอกจากว่าในทางนั้นมีรถติด อีกกรณีในทางม้าลายที่อยู่ในเขตไฟจราจร เห็นได้ชัดเลยว่าเกือบจะไม่มีที่ว่างให้เดินผ่านเลย เพราะคนส่วนมากใช้พื้นที่นั้นในการจอดรถรอสัญญาณไฟ แทนที่จะจอดในเส้นที่จราจรได้กำหนดไว้ให้ เพราะทางม้าลายตรงนั้นคือเว้นไว้ให้คนข้ามถนน

เชื่อว่าทุกคนรู้จักกฎของการใช้ทางม้าลายข้อนี้ดี ปัญหาที่เกิดขึ้นหากไม่นับความสูญเสีย มันคือปัญหาเล็กๆ ที่สามารถแก้ไขกันได้ เพียงแค่คนขับรถยอมที่จะเปลี่ยนแปลงปรับเปลี่ยนพฤติกรรม มีจิตสำนึกมากขึ้น ควรคำนึงถึงเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน โดยเมื่อเห็นแล้วว่ามีคนจะข้ามถนนหากสามารถหยุดหรือชะลอรถได้ก็ควรที่จะให้คนข้ามถนนโดยไม่ต้องหวาดกลัวว่าจะมีรถมาชนหรือเปล่า ในที่มีสัญญาณไฟก็ควรจะเว้นที่ทางม้าลายให้คนได้ข้ามถนน

ตราบไตที่คนใช้รถใช้ถนน ไม่มีวินัย ไม่รู้หน้าที่ของตนเอง อุบัติเหตุก็ยังคงเกิดขึ้น ตำรวจเองก็คงต้องใช้กฎหมายจริงจัง และมีบทลงโทษที่สมควรแก่ผู้ที่ไม่เคารพกฎ เพราะเหตุเล็กๆ น้อยๆ แค่นี้ ทำให้คนใช้รถใช้ถนน ทำตามใจสบายๆ หากไม่มีการบังคับ มีการลงโทษ วินัยก็จะไม่เกิด

ผู้เขียนบทความ

นายสัญญา กรุงแก้ว

หัวหน้างานการมีส่วน

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดตรัง

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีริถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง หน้าที่พลเมืองดีในวิถีประชาธิปไตย

“ในบ้านเมืองนั้น มีทั้งคนดีและคนไม่ดีไม่มีใครจะทำให้ทุกคนเป็นคนดีได้ทั้งหมด การกระทำทำให้บ้านเมืองมีความปกติสุขเรียบร้อย จึงไม่ใช่การทำให้ทุกคนเป็นคนดีให้คนดีได้ปกครองบ้านเมืองและควบคุมคนไม่ดีไม่ให้มีอำนาจ ไม่ให้ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายได้” เป็นพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในพิธีเปิดงานชุมนุมลูกเสือแห่งชาติ ครั้งที่ 6 เมื่อวันที่ 11 ธันวาคม 2512

การมีส่วนร่วมในการเมืองการปกครองในระบบประชาธิปไตยในฐานะที่เราเป็นที่พลเมืองดีในวิถีประชาธิปไตย อยู่ที่เรารู้หน้าที่ ตามบทบาท เช่น เมื่อมีเลือกตั้งในระดับต่างๆ เช่น ระดับชาติ หรือระดับท้องถิ่น หากเป็นผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ก็ไปใช้สิทธิ หรือบางท่านอาจจะลงสมัครรับเลือกตั้งในระดับต่างๆ และในฐานะที่เราเป็นพลเมือง เราก็ต้องเลือกคนดีมาปกครองบ้านเมือง ส่วนการพิจารณาว่าบุคคลใดเป็นคนดี ท่านสามารถใช้วิจารณญาณได้ เช่น ดูจากความประพฤติส่วนตัว การที่บุคคลที่สมัครรับเลือกตั้ง ได้เคยทำประโยชน์ แก่สาธารณชนอะไรมาบ้าง หากเราได้เลือกคนดีมาปกครองบ้านเมือง เท่ากับเราได้ส่งเสริมคนดี ทำให้บ้านเมืองของเรามีความเจริญในด้านต่างๆ

ผู้เขียนบทความ

นายศิริชัย นารถไพรินทร์

หัวหน้างานอำนวยการ

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดตรัง

หมายเหตุ เมื่อตีพิมพ์บทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง การยอม

“รู้จัก 4 ยอม สร้างสุขในครอบครัว”

รอยยิ้มและเสียงหัวเราะในครอบครัวคือความสุขที่ทุกคนต่างปรารถนา เพราะเมื่อ “สุขใจ” แล้ว “สุขกายย่อมตามมา” ความสุขในครอบครัวสร้างง่ายเพียงแค่สมาชิกทุกคนรู้จัก “ยอม”

ยอมให้ นอกจากเป็นผู้รับแล้ว ทุกคนในบ้านควรเป็นผู้ให้ด้วย ซึ่งสามารถทำได้โดยการพูดให้กำลังใจ การแสดงความห่วงใยด้วยการโอบกอดหรือจับมือ ช่วยให้ผู้นั้นรู้สึกว่าคุณค่าและอยากมอบความรักนั้นตอบแทน

ยอมเจ็บ ความขัดแย้งภายในบ้านจะสงบลงเพียงแค่นี้ใครสักคนยอมเจ็บ เพราะการปะทะคารมและโต้เถียงโดยปราศจากการรับฟังอาจทำให้เรื่องเล็กกลายเป็นเรื่องใหญ่ เช่น สามภรรยา หากใครรู้ว่ากำลังโกรธ ควรยอมแล้วรอให้อารมณ์สงบก่อน จากนั้นจึงหันหน้ามาพูดคุยกันด้วยเหตุผล เริ่มต้นง่ายๆ ด้วยคำว่า ขอโทษ ขอขอบคุณ หรือรักคุณ

ยอมแพ้ สำหรับพี่น้องที่ชอบเอาชนะกัน ให้ท่องไว้การยอมแพ้ช่วยให้ครอบครัวอบอุ่นได้ จากนั้นเปลี่ยนปัญหาจุกอกให้กลายเป็นอารมณ์ขัน ยอมให้คนที่เรารักเก่งกว่าเสียบ้าง ผลัดกันเป็นผู้ชนะและผู้แพ้ให้กำลังใจหรือพูดชมกันบ่อยๆ

ยอมรับความต่าง ผู้อาวุโสและลูกหลานที่อยู่รวมกันในครอบครัวใหญ่ ควรยอมรับว่า น้อยคนที่จะคิดตรงกันและชอบเหมือนกันไปเสียทั้งหมด เพราะแต่ละคนต่างมีประสบการณ์ชีวิตและลักษณะนิสัยที่แตกต่างกัน ฉะนั้น จงมองสิ่งที่ทำให้รำคาญใจ มองแต่ข้อดี เปิดใจให้กว้าง และเรียนรู้ที่จะปรับตัวเข้าหากัน

ยอมครบ 4 ข้อแล้ว ความรักและความอบอุ่นในครอบครัวจะคงอยู่ตลอดไป

ผู้เขียนบทความ

นางจันทร์ธิดา ไชยทองศรี

พนักงานการเงินและบัญชี

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดกาฬสินธุ์

เรื่อง ที่เขา ที่เรา

ตอนเย็นหลังเลิกงาน ข้าพเจ้าก็จะไปขายสินค้าที่ถนนคนเดินจตุรพักตรพิมานในทีไร เคยจอดประจำ ขณะที่กำลังสนทนาที่จะไปค้าขายอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงผู้หญิงพูดเสียงดังว่า “พี่ๆ ขยับรถให้หน่อย” ข้าพเจ้าก็ตกใจคิดว่าเราจอดตรงไหนกัน ก่อนจตุรพักตรพิมานก็ดูดีแล้วก็เลยร้องบอกไปว่า “เดี๋ยวพี่ขยับให้หน่อย พี่วางของเดี๋ยว” ขณะกำลังจะเปิดประตูรถก็ได้ยินเสียงผู้หญิงคนนั้นพูดอีกว่า “จอดตรงนี้นี่จะออกยังไง” ข้าพเจ้าเสียความรู้สึกขึ้นมาทันที ซึ่งที่จริงแล้วถ้าหากเธอดู ดีๆ รถเธอสามารถผ่านออกมาได้ ก็เลยพูดกลับไปว่า “ปกติเคยจอดตรงนี้ประจำ คุณรู้ว่าจะออกเร็วไปจอดทำไมข้างโน้น” พูดจบข้าพเจ้าก็ขยับรถให้พร้อมรอยยิ้ม และพยักหน้าขอโทษแต่เธอก็ไม่มองมาเลย

ที่เขา ที่เรา ถ้อยที่ถ้อยอาศัย คำพูดบางคำไม่สมควรพูด ก็อย่าพูด ให้อภัยกันได้ก็ให้อภัยสังคม จะได้สงบสุข ชีวิตก็ปลอดภัย

ผู้เขียนบทความ

นางวิลาภรณ์ ปลื้มสุด

ผู้ช่วยบรรณารักษ์

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดชัยภูมิ

หมายเหตุ เมื่อตีพิมพ์บทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ความเชื่อ

ข้าพเจ้าเกิดมาในครอบครัวของผู้มีฐานะที่ไม่ได้ร่ำรวยเงินทอง ไม่ถือว่า ฐานะยากจน แต่ก็อยู่แบบ ชัดสน กินอาหารแบบธรรมดา ปลาทุเค็มบ้าง พะโล้บ้าง (ไม่มีไข่ มีแต่เลือดหมูกับน้ำพะโล้) อาหารแต่ละมื้อเราถูกบังคับให้กินอย่างประหยัด เพื่อเก็บเงินค่าอาหารไว้เป็นทุนการศึกษา พอโตขึ้นมาก็สอบ เอ็นทรานซ์ไม่ติด ก็ต้องไปเรียนที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง เพราะค่าเรียนไม่แพง ต้องช่วยเหลือดูแลตัวเอง อยู่ตามลำพังที่ กทม. พอสักพัก คุณพ่อก็มาเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุ ต้องหยุดเรียนและกลับมาอยู่บ้านที่ต่างจังหวัดกับคุณแม่ กลับมาทำงานที่บ้าน เพื่อหาเงินไปจ่ายค่าหน่วยกิตและไปสอบเป็นครั้งคราวไป ซึ่งใช้เวลาเรียนด้วยความอดทน ก็จบในเวลา 6 ปี

เมื่อวัยเด็ก เราเคยไปวัดกับคุณยายและคุณแม่ ด้วยความไร้เดียงสา จึงไม่เข้าใจว่า ไปวัดทำไม... แต่เรามีหน้าที่หิ้วปิ่นโต และดอกไม้ธูปเทียนตามหลังคุณยายและคุณแม่ ไปวัด พอคุณพ่อเสียชีวิต คุณยายกับคุณแม่ก็บอกว่า ต้องไปวัดบ่อยๆ นะ “เดี๋ยวคุณพ่อจะไม่ได้กินข้าว คุณพ่อรอกินข้าวอยู่” ทำอย่างนี้มาโดยตลอด...

เมื่ออยู่ในวัยที่ต้องมีครอบครัว เรามีบุตร 2 คน เราก็พยายามสอนลูกให้ใส่บาตรทุกวัน เริ่มตั้งแต่ลูกสาวคนโตอายุได้ 7 - 8 เดือน ก็อุ้มไปใส่บาตร (กลัวพ่อเราไม่ได้กินข้าว) ใส่บาตรทุกวัน (ยกเว้นติดธุระเดินทางไกลจะไม่ได้ใส่บาตร) พอมีลูกคนที่สอง ได้อายุ 7 - 8 เดือนเหมือนกัน เราก็อุ้มไปใส่บาตร จนเด็กสองคนเติบโตมากับการใส่บาตรตอนเช้าทุกวันและไปวัดทุกวันพระ

ปัจจุบันเด็ก สองคน ที่ถูกปลูกฝังอยู่กับการใส่บาตรพระตอนเช้า และทุกวันพระต้องไปวัด กลายเป็นเด็กที่มีจิตใจเอื้อเฟื้อต่อแม่ มีน้ำใจ ขอบแบ่งปันขนม และของเล่น ชอบช่วยเหลือผู้อื่นเสมอ ครอบครัวของเรากลายเป็นผู้ที่มีฐานะที่ดีขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ อาหารการกินที่วางอยู่บนโต๊ะอาหารในแต่ละมื้อ จากที่เคยมีกับข้าวขามเดียว ก็กลายเป็นหลายขามเลือกกินได้ตามความอยาก **แต่เด็กสองคนก็ยังเลือกที่จะกิน “แค่พ่อบ๊ม”** ฐานะการเงินของครอบครัวก็ดีขึ้นเรื่อยๆ (มากด้วย) มาจนถึงปัจจุบันสามารถทำบุญ ทำทานได้อย่างสม่ำเสมอ นอกจากการใส่บาตร และการไปวัด **เรายังทำบุญด้วยการแบ่งปันสิ่งดีๆ ให้กับสังคมและคนรอบข้าง ได้ตลอดมา**

ครอบครัวของเรากลายเป็นผู้มีฐานะมั่นคง มีทรัพย์สินมากมายไม่รู้มาจากไหน มีธุรกิจเป็นร้อยล้าน มาถึงตรงนี้ “เรารู้สึกขนลุก” คงเป็นอานิสงค์ของ “ความเชื่อ” ที่เราเชื่อแล้วว่า **ทำบุญใส่บาตร เพราะ “คุณพ่อจะไม่ได้กินข้าว”** เท่านั้นเอง

ผู้เขียนบทความ

นางสมถวิล พลจันทร์

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดชัยภูมิ

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง คิดเชิงบวก

ครั้งหนึ่งมีกบตัวเล็กๆ ฝูงหนึ่งได้มาร่วมกันจัดการแข่งขันเพื่อปีนขึ้นไปบนยอดเสาไฟฟ้า กลุ่มชนชาวกบบมากมาย มารอชม และเชียร์การแข่งขันครั้งนี้

การแข่งขันเริ่มต้นขึ้น พูดยังตรงไปตรงมาว่า ไม่มีกบตัวใดจะเชื่อว่าเจ้ากบตัวเล็กๆ เหล่านั้นจะปีนขึ้นไปจนถึงยอดเสาได้หรอกมีเสียงพูดลอยๆ มาให้ได้ยินเป็นต้นว่า “เขาไม่มีทางจะขึ้นไปถึงยอดได้หรอก มันยากลำบากขนาดนั้น” หรือ “เขาไม่มีโอกาสจะประสบความสำเร็จหรอกเสม้านสูงขนาดนั้น” เจ้ากบตัวน้อยๆ เหล่านั้นก็เริ่มร่วงหล่นลงมาทีละตัวๆ กบบางตัวส่งเสียงร้องตะโกนว่า “มันยากเกินไป ไม่มีใครทำได้หรอก”

กบน้อยส่วนใหญ่จึงเริ่มเหนื่อยและยอมแพ้แต่มีกบตัวหนึ่งซึ่งยังคงปีนอย่างมุ่งมั่นสูงขึ้น และสูงขึ้น เจ้าตัวนี้ไม่มีทางยอมแพ้ และเมื่อสิ้นสุดการแข่งขัน กบตัวอื่นๆ ต่างยอมแพ้หมด ยกเว้นกบตัวน้อยๆ ตัวนั้นด้วยความพยายามสุดกำลังมันสามารถปีนขึ้นไปสู่ยอดเสาได้ กบทุกๆ ตัวอยากรู้จึงว่าเจ้ากบตัวเล็กๆ ตัวนี้ มีพลังในการปีนขึ้นไปสู่ยอดเสาอันเป็นเป้าหมายจนประสบความสำเร็จได้อย่างไร เรื่องกลับกลายเป็นว่า แท้จริงแล้วเจ้ากบตัวผู้ชนะนั้นหูหนวก

เมื่อเวลาจะทำงานใดๆ ให้ประสบความสำเร็จ บ่อยครั้งเราอาจต้องเป็นเหมือนกบตัวนั้น นั่นคือต้องทำตัวเป็นคนหูหนวกเสียบ้าง จงพยายามคิดเชิงบวก ความฝันทั้งหลายที่เรามี เราสามารถทำให้มันเป็นจริงได้ด้วยความพยายามอย่างสุดกำลัง และด้วยการให้กำลังใจตนเองอยู่เสมอ อย่าคิดมากเวลาที่มีคนคอยบั่นทอนกำลังใจ จงบอกกับตัวเองอยู่เสมอว่า “ฉันทำได้” “ฉันจะทำให้สำเร็จ” เป็นต้น

ผู้เขียนบทความ

นางวิไลพร คงสนิท
หัวหน้างานจัดการเลือกตั้ง
สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดสุโขทัย

หมายเหตุ เมื่อตีพิมพ์บทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีริถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง หน้าทีพลเมืองดีในวิถีประชาธิปไตย

“ในบ้านเมืองนั้น มีทั้งคนดีและคนไม่ดีไม่มีใครจะทำให้ทุกคนเป็นคนดีได้ทั้งหมด การกระทำให้บ้านเมืองมีความปกติสุขเรียบร้อย จึงไม่ใช่การทำให้ทุกคนเป็นคนดีให้คนดีได้ปกครองบ้านเมืองและควบคุมคนไม่ดีไม่ให้มีอำนาจ ไม่ให้ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายได้” เป็นพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในพิธีเปิดงานชุมนุมลูกเสือแห่งชาติ ครั้งที่ 6 เมื่อวันที่ 11 ธันวาคม 2512

การมีส่วนร่วมในการเมืองการปกครองในระบบประชาธิปไตยในฐานะที่เราเป็นที่พลเมืองดีในวิถีประชาธิปไตย อยู่ที่เราได้ทำหน้าที่ ตามบทบาท เช่น เมื่อมีเลือกตั้งในระดับต่างๆ เช่น ระดับชาติ หรือระดับท้องถิ่น หากเป็นผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ก็ไปใช้สิทธิ หรือบางท่านอาจจะลงสมัครรับเลือกตั้งในระดับต่างๆ และในฐานะที่เราเป็นพลเมือง เราก็ต้องเลือกคนดีมาปกครองบ้านเมือง ส่วนการพิจารณาว่าบุคคลใดเป็นคนดี ท่านสามารถใช้วิจารณ์ญาณได้ เช่น ดูจากความประพฤติส่วนตัว การที่บุคคลที่สมัครรับเลือกตั้ง ได้เคยทำประโยชน์ แก่สาธารณชนอะไรมาบ้าง หากเราได้เลือกคนดีมาปกครองบ้านเมือง เท่ากับเราได้ส่งเสริมคนดี ทำให้บ้านเมืองของเรามีความเจริญในด้านต่างๆ

ผู้เขียนบทความ

นายศิริชัย นารถไพรินทร์

หัวหน้างานอำนวยการ

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดตรัง

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้าชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง สิ่งไหนที่สำคัญ สิ่งนั้นทำแล้วหรือยัง

สิ่งไหนที่สำคัญ สิ่งนั้นทำแล้วหรือยัง คนไหนที่เรารักทำดีกับเค้าแล้วหรือยัง ลองจินตนาการว่ามีธนาคารแห่งหนึ่งเข้าบัญชีให้คุณทุกเช้า เป็นเงิน 86,400 บาท ไม่มีการยกยอดคงเหลือไปวันรุ่งขึ้น ทุกตอนเย็นจะลดยอดคงเหลือทั้งหมดที่คุณไม่ได้ใช้ระหว่างวัน คุณจะทำอย่างไร? แน่นนอนที่สุดคุณต้องถอนมาใช้ทุกบาททุกสตางค์ ไซ้ใหม่!!! เราทุกคนมีธนาคารอย่างนั้นเหมือนกัน ธนาคารแห่งนี้ชื่อว่า “เวลา” มันเข้าบัญชีให้คุณ 86,400 วินาที ทุกคืนมันจะถูกล้างบัญชีถือว่าขาดทุนตามจำนวนที่คุณพลาดโอกาสที่จะลงทุนในสิ่งดีๆ มันไม่สะสมยอดคงเหลือ ไม่ให้เบิกเกินบัญชี ในแต่ละวันจะเปิดบัญชีใหม่ให้คุณ ทุกค่าคืนจะลดยอดคงเหลือของทั้งวันออกหมด ถ้าคุณเสียโอกาสที่จะใช้ประโยชน์ในระหว่างวัน ผลขาดทุนเป็นของคุณ ไม่สามารถถอยหลังกลับไปได้ ไม่มีการถอนของ “วันพรุ่งนี้” มาใช้ได้ คุณต้องมีชีวิตอยู่กับปัจจุบันด้วยยอดเงินฝากของวันนี้ ให้ลงทุนจากเงินฝากเหล่านี้เพื่อได้ผลตอบแทนมาสูงสุด

นำเรื่องนี้มาเล่าให้ฟัง ไม่ว่าจะ เป็นเพื่อสุขภาพ ความสุข และความสำเร็จ นาฬิกากำลังเดิน ทำวันนี้ให้ดีที่สุด ทำทุกขณะที่คุณมีให้มีคุณค่า และจำไว้เสมอว่าเวลาไม่คอยใครแม้สักคนเดียว เมื่อวานเป็นอดีต พรุ่งนี้ยังยากที่จะอธิบาย วันนี้เป็นของขวัญ เราจึงเรียกว่า “Present”

ผู้เขียนบทความ

ส.ตอ. หลิง นภาพร จิตเพียร

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดบึงกาฬ

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีริถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง “คนมักตายเพราะทรัพย์ นกมักตายเพราะเหยื่อ”

ปัจจัยหลักในการดำรงชีวิตของคนมี 4 อย่าง ได้แก่ อาหาร ยารักษาโรค เครื่องนุ่งห่มและที่อยู่อาศัย แต่คนเราแปลกกว่าสัตว์อื่นตรงที่ว่า “มองทรัพย์เป็นใหญ่”

คนส่วนใหญ่มักมีความโลภอยู่ในจิตใจไม่พอใจในสิ่งที่ตนมี มีความโลภอยากร่ำรวยทางลัด อยากมีเงินทอง เป็นเหตุให้หาเงินในทางที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ค้ายาเสพติด ค้าของหนีภาษีหรือใช้ตำแหน่งหน้าที่หาผลประโยชน์ในทางมิชอบ คอร์รัปชัน รับอามิสสินจ้างในที่สุดก็ต้องขึ้นโรงขึ้นศาล หรือกรณีขัดแย้งในธุรกิจ ผลประโยชน์ สุดท้ายชีวิตก็ต้องประสบกับความหายนะ **เปรียบเสมือน** หมูนกทั้งหลาย เมื่อเกิดความโลภในเหยื่อ เห็นเหยื่อที่เขาเอามาวางล่อไว้ ก็ถลาลงไปกินโดยไม่ระวังอันตรายหรือบางครั้งก็เกิดความละโมภอยากได้เหยื่อก็ไปขโมยอาหารที่เขาตากไว้หรือเก็บไว้โดยหารู้ไม่ว่านั่นคือกับดัก สุดท้ายก็ต้องจบชีวิตลง

ดังสุภาษิตที่ว่า “คนมักตายเพราะทรัพย์ นกตายเพราะเหยื่อ” ดังนั้น คนเราต้องมีข้อเตือนใจอยู่เสมอว่า จงดำรงชีวิตด้วยความไม่ประมาท พยายามในสิ่งที่ตนมีแสวงหาทรัพย์ในทางชอบ หลีกเว้นสิ่งที่จะเป็นอันตรายต่อตนและคนรอบข้าง ชีวิตจึงจะมีความสุขอย่างแท้จริง

ผู้เขียนบทความ

นายธนศักดิ์ อึ้งอารณณ์

หัวหน้างานพรรคการเมือง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดตรัง

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง การสร้างคุณค่าแห่งความซื่อสัตย์

เมื่อครั้งยังเยาว์วัย ดิฉันมีคำถามมากมาย เหตุใดพ่อและแม่ของฉันต้องสั่งห้ามไม่ให้ฉันทำในสิ่งที่เด็กๆ สมัยนั้นชอบทำกัน เช่น ห้ามกินท็อฟฟี่ ห้ามดื่มน้ำอัดลม เป็นต้น พร้อมทั้งสอนให้มีความซื่อสัตย์ สุจริต มีสัจจะ ซึ่งหากดีก็จะได้ถูกเชียนติ ด้วยความที่กลัวจะถูกทำโทษ ดิฉันเลยถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ไม่เคยออกนอกกรอบนอกทาง แต่ก็ยังคงเก็บคำถามเอาไว้ และนี่ก็อยู่ในใจว่า ถ้าเราทำในสิ่งที่พ่อแม่ห้าม จะเป็นอย่างไรบ้าง ในเมื่อท่านไม่ได้อยู่กับเราตลอดเวลา จวบจนมาถึงบัดนี้.. ดิฉันเข้าใจแล้ว เป็นเพราะสิ่งที่ท่านทั้งสองได้สอนเอาไว้ นั่น เป็นบ่อเกิดแห่งความซื่อสัตย์ และการพูดความจริงเป็นสิ่งที่มีคุณค่าสำคัญที่ใช้ในการดำรงชีวิตประจำวันและติดตัวไปตลอดชีวิต เราจำเป็นต้องยึดมั่นในความซื่อสัตย์ และพัฒนาจิตสำนึกภายในให้มั่นคงโดยยึดหลักแห่งความซื่อสัตย์เป็นแนวทางในการตัดสินใจและการดำเนินชีวิต

ผู้เขียนบทความ

นางนฤมล นวลทอง
พนักงานการเงินและบัญชี
สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดตรัง

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีริถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง เฟซบุ๊ก สื่อออนไลน์ดาบสองคม

“เหรียญย่อมมีสองด้านเสมอ” คำกล่าวนี้ทำให้นึกถึงอะไรหลายๆ อย่างที่จะต้องพิจารณาให้รอบคอบ ถึงคุณประโยชน์และโทษของสิ่งเหล่านั้น เช่นเดียวกัน “เฟซบุ๊ก” สื่อออนไลน์ ยุคไอที สมัยนี้ไม่มีใครปฏิเสธว่าไม่รู้จักเพราะมันได้ซึมแทรกอยู่ทุกครัวเรือน ทุกวัย ทุกชนชั้น จากสถิติข้อมูลของ Socialrank ในปี 2014 ไทยติดอันดับ 3 ของประเทศในอาเซียน ที่มีผู้ใช้เฟซบุ๊กถึง 26 ล้านราย ถ้ามองในด้านธุรกิจมันก็เป็นผลดี ในการโฆษณาที่ถึงมือผู้บริโภคโดยตรงและไม่มีค่าใช้จ่าย แต่เหรียญอีกด้านเล่า... พฤติกรรมการเสพติดเฟซบุ๊ก ได้แทรกซึมไปทุกหน่วยงาน ทุกองค์กร ทุกกลุ่มชน ทุกชั้นวรรณะที่บริโภคเฟซบุ๊กแทบทุกนาที จนทำให้หันมาพูดกันน้อยลง ขณะประชุมผู้นำก็พูดไปแต่ผู้เข้าร่วมประชุมก็คว้ามือถือมาเลื่อนไปเลื่อนมา หาได้ฟังที่เขาพูดไม่

นักเรียนก็เช่นกัน ขณะครูสอน ก็แอบนำมาเล่นเฟซบุ๊กกันโดยไม่ตั้งใจเรียน เทียวโพสต์ข้อความ เพื่อเจ้อ ไร่สาระไปต่างๆ นานา ดูแล้วหดหู่ใจยิ่งนัก ถึงเวลาทบทวนบทเรียนก็ได้สนใจแต่อย่างใด เพราะมันแต่ตามกดไลค์ หรือเพื่อเจ้อไปตี 1 ตี 2 บ้างเก็บตัวอยู่แต่ในห้องจนนำมาซึ่งปัญหาต่างๆ มากมาย เช่น ชู้สาว อาชญากรรม การค้ามนุษย์ ซึ่งเป็นภัยเงียบในสังคมที่น่ากลัวในขณะนี้

ถึงเวลาแล้วที่ทุกคนควรหันมาตระหนัก และตระหนักถึงเหรียญอีกด้าน หรือคมอีกคม ที่ส่งผลร้ายตามมาฝังลึกเรื่อยๆ ในนิสัยคนไทย จงบริโภคแต่พอดี จงเลือกเสพแต่สาระ และรู้จักว่าเวลาใดควรหรือไม่ควรเถอะ แล้วจะเกิดผลดีแก่ตนเองและสังคม

ผู้เขียนบทความ

นางดารารรรณ์ แก้ววิเศษ

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดตรัง

หมายเหตุ เมื่อตีเจอ่านบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้าชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีริถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง คำถามของเด็กน้อย

เป็นประจำทุกวันที่จะต้องปฏิบัติหน้าที่ของพ่อ โดยการขับรถไปส่งและรับลูกที่โรงเรียน ซึ่งเส้นทางจะต้องผ่านถนนรางรถไฟ และเมื่อถึงรางรถไฟจะมีคำถามจากลูกเสมอว่า ทำไมถนนตรงรางรถไฟจึงขรุขระอยู่มาวันหนึ่ง ทางการรถไฟมีการปรับพื้นผิวถนนบริเวณดังกล่าว โดยมีการนำแท่นปูนพื้นถนนมาวางไว้ และเช่นเดิมลูกถามเสมอว่าเขาเอามาทำอะไร ก็ตอบว่าไม่รู้หลังจากนั้นเมื่อผ่านถนนบริเวณดังกล่าวมีการปรับพื้นผิวถนนให้เรียบขับรถผ่านสะดวก และเช่นเคยลูกก็ถามอีกว่า “เขาทำแบบนี้ทำไม” ก็ตอบไปว่าทำเพื่อให้ขับรถผ่านสะดวกสบาย และเมื่อขับผ่านถนนดังกล่าวลูกก็จะถามทุกครั้งว่า “เขาทำแบบนี้ทำไม” และก็ตอบทุกครั้งว่า “ทำเพื่อให้ขับรถผ่านสะดวกสบาย” จนวันหนึ่งลูกก็ถามเช่นเดิมอีกจึงรู้สึกเอะใจ (มีอารมณ์นิดหน่อย) ก็เลยถามลูกกลับว่า แล้วพ่อบอกว่าเขาทำแบบนี้ทำไม ลูกก็ตอบว่า “ทำเพื่อให้ขับรถผ่านสะดวกสบาย” เป็นเช่นนี้ครั้งแล้วครั้งเล่าจนอดคิดด้วยความรำคาญไม่ได้ว่า ก็ลูกรู้อยู่แล้ว แล้วจะถามทำไมอีก

จนวันหนึ่งได้ดูวิดีโอ เป็นการสนทนาระหว่างพ่อชรากับลูกชายซึ่งนั่งอยู่ในสวนหน้าบ้าน แล้วมีนกกระจอกบินมาเกาะที่ต้นไม้

พ่อ : “นั่นอะไร”

ลูก : นกกระจอก

พ่อ : “นั่นอะไร”

ลูก : นกกระจอก

พ่อ : “นั่นอะไร”

ลูก : นกกระจอก ก็บอกแล้วว่า นกกระจอก (น้ำเสียงรำคาญ)

พ่อนั่งนิ่งนิดหนึ่ง แล้วเดินไปหยิบสมุดบันทึกมาให้ลูกชาย และบอกลูกชายว่าอ่านให้ฟังหน่อย ลูกอ่าน “เมื่อตอนที่ลูกชายยังเล็กๆ ลูกชายมักจะถามว่า นั่นอะไร และพ่อก็จะตอบเสมอว่า “นกกระจอก” แม้ว่าลูกจะถามถึง 21 ครั้ง พ่อก็ตอบถึง 21 ครั้งเช่นกัน และทุกครั้งจะรู้สึกเอ็นดูในความไร้เดียงสาของลูก และกอดลูกเสมอ”

พ่อนั่งฟังเงียบ

ลูกหันหน้าไปหาพ่อ ขอโทษและกอดพ่อ

เหตุการณ์ทั้งสองเหตุการณ์เกิดขึ้นจากความไร้เดียงสาของเด็กและความซื่อของพ่อ ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับเราทุกคน เพราะเราเคยเป็นเด็กและจะแก่ชราในอนาคต

ผู้เขียนบทความ

นายสมพร นวลศรี

พนักงานสืบสวนสอบสวน

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดตรัง

หมายเหตุ เมื่อตีพิมพ์บทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ความรู้มีคุณค่าเหลือประมาณ

เช้าวันหนึ่งได้มีโอกาสอ่านบทความของพระครูธรรมธร ดร. สาคร สุวฑฺฒโน ท่านกล่าวถึงวัยเด็ก มีเหตุการณ์วันหนึ่งแม่ท่านถูกหินปาใส่โดนที่หัว คินที่แม่เจ็บแผลได้นอนกอดพระครูพร้อมสั่งสอนว่า “คนที่ปาหินเขาไม่ได้เกลียดเรา แต่เขาเกลียดความจนที่อยู่ในตัวเราต่างหาก จำไว้นะ ถ้าลูกไม่ยอมให้ใครปาหินใส่ ไม่อยากจน ลูกต้องอดทน มุมานะเรียนหนังสือสูงๆ การศึกษานี้แหละที่จะช่วยให้เรามีบ้าน มีนา ไร่ ไม่ต้องอยู่อย่างอดๆ อยาก ๆ ให้เขามาดูถูกเหมือนที่พ่อกับแม่โดน”

พ่อและแม่ของท่าน ทำอาชีพไร่เลื่อนลอย รับจ้างทั่วไป หลังจากคินนั้น ความมุมานะ ตั้งใจเรียน ก็ฝังภายใต้จิตใจของ พระครูธรรมธร ดร.สาคร โดยพื้นฐานของท่านพระครูเรียนหนังสือไม่เก่ง แต่เมื่อได้มีโอกาสบวชเรียน ท่านตั้งใจใฝ่หาความรู้ด้วยความมุมานะ จนเรียนจบปริญญาโท คณะรัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยรามคำแหงเมื่อเรียนจบ ท่านเจ้าอาวาสแนะนำให้ลองสอบเข้าศึกษาต่อปริญญาเอกที่ประเทศอินเดีย ถ้าสอบติด ท่านจะให้การสนับสนุนทุนการศึกษา ปรากฏว่าสอบติดได้เข้าไปเรียนสมใจระหว่างเรียนที่ประเทศอินเดีย มีผู้หญิงอินเดียมาติดต่อจ้างงานในเวลาไล่เลี่ยกันถึง 3 คน คนที่หนึ่งเข้ามา โดยเสนอตัวสอนภาษาอินเดียและขอแต่งงานโดยยินดีให้สินสอดสองแสนรูป คนที่สองได้ทอดสายตาให้มาร่วมเดือน และบอกชอบขอแต่งงานให้สินสอดห้าแสนรูป ส่วนคนที่สามสวยใสซุดสวยงาม บอกเป็นลูกสาวคนเดียวของผู้ว่าการรถไฟ อยากแต่งงานด้วยยินดี ให้ค่าสินสอดแปดแสนรูป พร้อมคอนโดมิเนียม รถยนต์ หรืออะไรก็ตามที่อยากได้ แต่ผู้หญิงอินเดียทั้งสามคนก็ได้รับคำปฏิเสธ

พระครูธรรมธร ดร. สาคร สุวฑฺฒโน ศึกษาจนเรียนจบปริญญาเอก คณะรัฐศาสตร์ จากประเทศอินเดีย เมื่อกลับถึงประเทศไทย มีคนโทรมาเสนอให้ลาสิกขา เพื่องานพร้อมตำแหน่งหน้าที่ใหญ่โต ค่าตอบแทนที่สูงมากมาย ซึ่งทำที่สุดพระครูธรรมธร หาได้สนใจในเงินตรา ตำแหน่งหน้าที่การงานไม่ ท่านยึดหลักขอเพียงทำงานตอบแทนคุณพ่อแม่ และเผยแผ่พระธรรม ตอบแทนคุณอาจารย์และพระศาสนาก็พอใจแล้ว

มนุษย์เราจะเกิดมาในฐานะใดก็ทำให้อุปสรรคที่จะศึกษา ใฝ่หาความรู้ใส่ตัว ดังชีวิตของท่านพระครูธรรมธร ท่านเริ่มจากผู้ด้อยโอกาส พอได้รับการศึกษาที่ดี ท่านก็กลายเป็น “ผู้มีโอกาส” และ “ผู้ให้โอกาส” แก่คนมากมาย ทั้งยังกลายเป็นกำลังสำคัญของพระพุทธศาสนาและสถาบันสงฆ์อีกด้วย ท่านได้รับรางวัล “ดาราวอร์ด” รางวัลสำหรับคนปลูกสังคมด้วยหัวใจโพธิสัตว์ บนแนวทางสุข 3 ชั้น

ผู้เขียนบทความ

น.ส. กชกร สุกันทะมาลัย

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดเชียงราย

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีริบระชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง หมอกควันมลภาวะเป็นพิษ

เมื่อสัปดาห์ที่ผ่านมา (ปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2558) จังหวัดเชียงรายได้จัดงานรณรงค์ไม่ให้เกิดการเผาป่า เป้าหมายคือป้องกันควันไฟและหมอกควันที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ต่อคุณภาพชีวิต และส่งผลไปสู่บรรยากาศการท่องเที่ยวอีกด้วย

ปัญหานี้ในพื้นที่ภาคเหนือ เมื่อเข้าสู่หน้าแล้งที่ไร ก็จะถือเป็นปัญหาใหญ่ที่ทุกฝ่ายเป็นกังวล และจะต้องจัดให้มีการรณรงค์กันทุกปี ซึ่งก็ได้ผลบ้าง ไม่ได้ผลบ้าง แต่ส่วนใหญ่จะไม่ได้ผล เพราะมักอ้างว่าสาเหตุมาจากคนในประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียงกัน

อย่างไรก็ตามแต่ ถ้าทุกคนมีความรับผิดชอบร่วมกัน ไม่เป็นตัวก่อปัญหา โดยมีจิตสำนึกร่วมกันว่า ต้องช่วยกัน ต้องร่วมมือกัน มีจิตสำนึกร่วมกัน ปัญหาซ้ำๆ ซากๆ แบบนี้ก็จะไม่เกิดขึ้นอีก

ผู้เขียนบทความ

นางณัฐชา รินตะมา

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดเชียงราย

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีริถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง กติกาสังคม

สวัสดี เข้าวันจันทร์อันสดใส หลายๆ คนบอกว่าวันจันทร์อีกแล้วหรือ เพราะนั่นมันเป็นวันทำงานวันแรก ของสัปดาห์สำหรับใครหลายๆ คน สำหรับสมชาย และสมปอง เขารู้สึกตื่นเต้นกว่าใครๆ เพราะทั้งสองเป็นเด็กหนุ่ม ที่เพิ่งเรียนจบมาหมาดๆ และเป็นวันแรกในชีวิตของทั้งสองที่จะได้ย่างก้าวเข้าสู่สังคมในอีกแบบหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า “เข้าสู่ วิทยาลัยทำงาน” ทั้งสองได้ทำงานในบริษัทเดียวกันในเมืองหลวง สมชายเป็นเด็กต่างจังหวัด มาจากครอบครัวที่มีฐานะ ปานกลาง ส่วนสมปองเป็นเด็กที่เกิดและเติบโตในเมืองหลวง ทั้งสองรู้จักกันและเป็นเพื่อนกัน แต่กระนั้นทั้งสองใช้ชีวิต ที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง สมชาย เช่าอพาร์ทเมนท์ที่เล็กๆ ใกล้กับที่ทำงาน ส่วนสมปองอยู่ที่บ้านกับพ่อแม่ สมปอง ขับรถยนต์ราคาหลายล้านบาทมาทำงาน พอพักเที่ยงทั้งสองมักจะไปรับประทานอาหารที่ศูนย์อาหารในตึกที่ทำงาน ด้วยกัน อยู่มาวันหนึ่งทั้งสองก็ไปรับประทานอาหารด้วยกันเหมือนเช่นเคย แต่ในวันนั้นมีคนเข้ามาใช้บริการในศูนย์ อาหารแห่งนั้นเป็นจำนวนมาก ทั้งสองเลยแบ่งหน้าที่กัน โดยตกลงกันว่า ให้สมชายไปซื้อน้ำ ส่วนสมปองไปซื้อข้าว แล้วมาเจอกันที่โต๊ะ พอสมปองเห็นว่าคนรอซื้อข้าวเยอะ สมปองเลยทำเป็นไม่เห็นว่ามีคนต่อคิวซื้ออาหาร จึงหยิบหูฟัง มาเสียบฟังเพลงแล้วเดินดุ่มๆ ไปที่แม่ค้าและสั่งข้าวมาสองจานโดยไม่สนใจสายตาคอนที่ยืนต่อคิวรอซื้ออาหาร พอเสร็จ สมปองก็มานั่งรอสมชาย ที่โต๊ะ ผ่านไป 15 นาที สมชายก็เดินมาหาสมปอง พร้อมกับถือน้ำมาสองแก้ว ทันใดนั้น สมปองได้ต่อว่าสมชาย “ทำไมไปซื้อน้ำแค่นี้นานจัง คุณฉันทิปไปเบียร์เดียวก็ได้มาแล้ว” สมชาย “คนเยอะต่อแถวยาว เลยช้านะ” สมปอง จึงบอกกลับสมชาย ไปว่า “นี่ๆ นาย ทำไมไปต่อคิวยาวขนาดนั้น นายทำไมไม่เดินไปสั่งที่แม่ค้าแล้ว จ่ายเงินเลย นายมาจากต่างจังหวัดต้องปรับตัว ชีวิตในเมืองกรุงมันต้องเร่งรีบ ขึ้นไปทำตามคนอื่นๆ เขา คงทำอะไร ไม่ทันหรอก” สมชาย นิ่งไปสักพักแล้วบอกสมปอง ว่า “ที่ต่างจังหวัดของเรานะ อยู่กันอย่างพองาม มีอะไร ก็ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ไม่เอาไรต์เอาเปรียบกันและ ทำให้เราติดเป็นนิสัย เอาใจเขามาใส่ใจเรา และเหตุผลที่เราต้องไป ต่อคิวเขาซื้อน้ำก็เช่นกัน อาจจะได้ช้าแต่เราลองมาคิดดูดีๆ สิ เรารับใช้ไหม” สมปอง “ใช่ๆ รีบซิ หิวก็หิวไหนจะต้อง กลับไปเคลียร์งานที่ค้างอีก ขึ้นไม่เสร็จหัวหน้าเอาตายแน่ๆ” สมชาย “นั่นแหละ เหตุผลที่เราไปต่อคิวเขาซื้อน้ำ ก็เพราะว่า คนอื่นๆ เขาก็รีบเช่นกัน นายอยู่ในสังคมคนหมู่มาก ต้องมีกฎกติกาและเราต้องเคารพกติกานั้นด้วย หากเรา ไม่เคารพและปฏิบัติตามกติกานั้นแล้ว สังคมจะอยู่ได้อย่างไร มันก็เกิดความวุ่นวาย คนเห็นแก่ตัว ขาดความสามัคคี เป็นพลเมืองที่ไม่มีคุณภาพ ทำให้ประเทศชาติไม่พัฒนาและล้าหลังประเทศอื่นเขา” สมปอง “โอ้โห เทศ เราชะยาวเลย เราเข้าใจละว่า การที่เราอยู่ร่วมกันในสังคมต้องเคารพและปฏิบัติตามกติกาของสังคม เพราะคนเราหาที่อยู่คนเดียว ไม่” สมชาย “อะ อูๆๆๆต้องนะครับ” แต่นั่นมาสมปอง ทำอะไรมักจะคิดถึงใจคนอื่นเสมอ ช่วยเหลือเกื้อกูลเพื่อนๆ ในที่ทำงาน ทำให้ทั้งสองเป็นที่รักและเอ็นดูของคนในที่ทำงานเป็นอย่างมาก

จากบทความข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่าหากคนเราเคารพและปฏิบัติตามกฎกติกาของสังคมแล้ว เราก็จะเป็น พลเมืองที่ดีของสังคมนั้นได้ ส่งผลไปยังการพัฒนาของประเทศชาติต่อไป

ผู้เขียนบทความ

นางเอกา กองนาค

พนักงานสืบสวนสอบสวน

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดเชียงราย

หมายเหตุ เมื่อตี้อ่านบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้าชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง “ความสุข”

ความสุขในชีวิตของเราทุกคนในปัจจุบันนี้แท้จริงแล้วคืออะไร? แล้วอยู่ที่ไหน? ทุกคนคงมีคำตอบที่แตกต่างกัน แต่ส่วนหนึ่งขององค์ประกอบแห่งความสุขที่คนในยุคนี้ให้ความสำคัญเป็นอันดับต้นๆ คงไม่พ้น “เงิน” ซึ่งเป็นเหตุของความพยายามทั้งหลายเพื่อที่จะได้ “เงิน” มาสร้าง “สุข” บางครั้งความพยายามที่จะสร้างความสุขเหล่านั้นก็กลายเป็นแรงกดดันที่สร้างความเครียดในการดำรงชีวิต จนบางครั้งก็สร้างแรงกดดันจนทำให้เราใช้ชีวิตแบบไม่มีความสุข เพื่อที่จะพยายามสร้างความสุขที่กล่าวมาข้างต้นนั้นเนื่องจากวันนี้อาจารย์มีโอกาสอ่านบทความหนึ่งว่า “เปิดชีวิตของเด็กกำพูชา ที่แม่จะเลือกเกิดไม่ได้ แต่เลือกที่จะมีความสุขได้ พวกเขา กิน นอน เติบโตบนกองขยะ ท่ามกลางผู้อยู่อาศัยคนอื่นๆ อีกราว 500 คน เว็บไซต์ไอร์แลนด์ เผยว่า กองขยะกองใหญ่ในประเทศกำพูชา กลายเป็นสถานที่ทำมาหากินและที่อยู่อาศัยของคนกว่า 500 คน พวกเขาอยู่อาศัย ทำงาน และเด็กๆ ก็เล่นกันบนกองขยะ มีหน้าซำ พวกเขาเรียนรู้หนังสืออย่างมีความสุขที่นั่น ซึ่งสถานที่แห่งนี้ รู้จักกันในนามว่า “ภูเขากองขยะ หรือ ภูเขาเน่าเหม็น”

เมื่อกลับมามองตัวเองแล้วก็คิดว่า จริงๆ แล้วความสุขที่แท้จริงของเราคืออะไร เรากดดันตัวเองมากไปหรือไม่หากข้าพเจ้าขอให้ความหมายของความสุขคือการได้ใช้ชีวิตร่วมกับคนที่เรารัก ได้ดูแลคนที่เรารัก และได้เห็นคนที่เรารักมีความสุขร่วมไปกับเราช่วงเวลาที่ผ่านมาเราได้ทำอย่างนั้นแล้วหรือยัง เรามัวแต่พยายามหา “เงิน” ที่เราคิดว่าจะสร้างความสุขให้กับเรามากเกินไปหรือไม่ จนลืมไปว่าเรามองข้ามและละเลยความสุขที่อยู่รอบๆ ตัวเรา ความสุขที่สร้างขึ้นได้ง่ายๆ และแทบจะไม่ต้องต้องใช้ “เงิน” เพื่อสร้างความสุขโดยการดูแลคนที่เรารัก นั่นก็คือ การดูแลพ่อแม่ ซึ่งเป็นเรื่องง่ายๆ เป็น “ความสุข” เราสร้างได้ไม่ยากเลย นะครับวันที่ข้าพเจ้าเขียนบทความนี้เป็นวันศุกร์ หุตุเสาร์ อาทิตย์นี้ จะกลับบ้านไปทานข้าวกับ พ่อแม่ กันซักมื้อนะครับ

ผู้เขียนบทความ

นายศุภการ อะกะเรื่อน

พนักงานบริการ

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดเชียงราย

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองศิริลธิประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง คิดบวกชีวิตมีสุข

คนเราจะประสบความสำเร็จได้จากการมองโลกตามที่ “เป็นจริง” ไม่ใช่ตามที่เรา “อยากให้เป็น” การมองโลกตามความเป็นจริง เป็นอย่างไร ? ความจริงก็คือโลกเรานั้นมีการเปลี่ยนแปลงและแตกดับอยู่เสมอตลอดเวลาไม่มีอะไรที่ยั่งยืนแน่นอนและยั่งยืนแม้แต่ความคิดของคนเรา “คิดลบเราก็อทุกข์ทั้งกายและใจ คิดบวกเมื่อไรเราก็อสุขกายสุขใจเมื่อนั้น” การคิดบวกทำให้เรามีความสุขเพราะขนาดที่เราอู้สึกสุขกายสุขใจนั้น เป็นสภาพจิตที่โล่งโปร่ง เบาสบาย เหมาะแก่การทำความคิด ดังนั้น คนเราจะประสบความสำเร็จได้ก็ด้วยการหมั่นฝึกหมั่นสร้างความรู้สึกรู้สึกสุขโดยการมีทัศนคติเชิงบวกอยู่เสมอ

ผู้เขียนบทความ

นายธีรพงษ์ เวียงสมุทร
พนักงานสืบสวนสอบสวน
สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดชลบุรี

หมายเหตุ เมื่อตีเจอ่านบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้าชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีริถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง เคยเห็นคนตาบอดไหม

คนตาบอดที่เดินไปไหนด้วยกันเป็นคู่ คุณอาจเจอพวกเขาได้ในที่ที่มีคนอยู่กันเยอะๆ เช่นตลาดนัด พวกเขาไปที่นั่นเพราะหวังว่าคงมีคนใจบุญไปเดินอยู่ที่นั่น บางคนสองคนที่จับมือกัน ค่อยๆ เดินกระเียบไปด้วยกันทีละนิดๆ เพราะต่างคนต่างก็มองไม่เห็นนอกจากไม้เท้าคนละอันแล้วในมือพวกเขาถือวิทยุเก่าๆ เครื่องหนึ่งกับไม้ค็อกอีกอัน ที่ขาดไม่ได้ก็คือชั้นอลูมิเนียม อาวุธสำคัญที่ใช้ในการหากินอยู่ทุกวันผมไม่คุ้นหูกับเพลงที่เขาร้องนักร้อง แต่ดูว่าเขาตั้งใจร้องเหลือเกินและเขาก็หวังว่าคุณจะต้องชอบมันผมเห็นเขาจับมือกันวินาทีนั้นทำให้ผมนึกถึงอะไรบางอย่างที่ผมเคยมองเข้ามาโดยตลอด คุณเคยนึกถึงความรักของคนตาบอดหรือเปล่า คนตาบอดรักกันได้อย่างไรนะ เพราะคนตาบอดไม่เคยรู้ว่า คนรักของเขามีหน้าตาเป็นอย่างไร คนตาบอดจะรู้จักก็เพียงจิตใจของคนรักของเขาเพียงเท่านั้น เมื่อเขามีความพอใจกันและกันไม่มีเกียรติยศศักดิ์ศรีให้กังวลใจ เพราะต่างคนก็ต่างมีสิ่งนี้ ต่างคนก็ต่างไม่มีเงิน ตาทั้งสองข้างปิดสนิท แต่เปิดใจเข้าหากัน คนสองคนที่อยู่ด้วยกันด้วย “ใจ” ล้วนๆ ความรักก็เกิดจากตรงนั้น คนตาบอดพาคนที่เขารักไปทุกหนทุกแห่ง คนตาบอดไม่เคยกลับบ้านดึก คนตาบอดกลับบ้านพร้อมกันและกลับถึงบ้านพร้อมกัน พวกเขาเคยแยกกันบ้างหรือเปล่านั้นคุณรู้หรือเปล่า วันพรุ่งนี้จะมีคนใจบุญซักรักใคร่ที่ทำให้พวกเขากลับบ้านด้วยกันอย่างมีความสุข

ผมเชื่อว่าครั้งหน้าที่คุณเห็นคนตาบอด ใจของคุณจะเปิดกว้างขึ้น คุณอาจเห็นภาพที่คุณไม่เคยมองเห็นภาพที่คุณไม่เคยมองเห็น ไม่ใช่ด้วยตาแต่เห็นด้วยใจเหมือนกลับภาพที่ผมได้เห็นในวันนี้

ผู้เขียนบทความ

จ.ส.ต. จำนงค์ ลายทอง
พนักงานการเลือกตั้ง
สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดชลบุรี

หมายเหตุ เมื่อตีพิมพ์บทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองศิริลพิษประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ชีวิตคือการเดินทาง

มีคนเคยบอกว่าชีวิตคือการเดินทางที่เราเลือกที่จะเดินและเลือกที่จะเป็น โดยไม่มีใครจะรู้ว่าทางข้างหน้าจะเป็นเช่นไร คงไม่มีใครอยาก “ก้าวพลาด” ทุกคน อยากรู้ให้หนทางที่เราเลือกนั้นสวยงามในแบบที่เราคิด บางวันเราก้าวเดินอย่างรวดเร็ว เร็วจนแทบจะวิ่งด้วยความเชื่อมั่น บางวันใจดวงเดิมของเรา ก็กลับฝ่อ เราแทบจะหยุดนิ่ง หดแรงแรง ไม่เข้าใจกับหลายๆ สิ่งที่ไม่ได้คาดคิดจึงขอให้คนเราเดินช้าลงอีกนิดเพื่อจะได้มีเวลาคิดทบทวนหรือชื่นชมทิวทัศน์ข้างทางบ้าง บางทีเราอาจรู้ตัวว่า ไปผิดทางหรือสงสัยว่าตัวเองกำลังหลงทางแต่นั้นไม่ได้หมายความว่าเราจะไม่ได้เจอกับทางออก เพราะอย่างน้อยการหลงทางก็คือการไปในที่ที่ไม่เคยไปหรือไปในที่ที่ไกลกว่าเดิมหากชีวิตคือการเดินทางเมื่อมีจุดเริ่มต้นก็ต้องมีจุดหมายปลายทางและมีทางออกให้กับทุกเส้นทางเสมอ ให้ความเวลาไปกับหนทาง แล้วมันจะพาเราไปเจอกับเรื่องใหม่ๆ แม้บางครั้งหนทางอาจพาเราเดินย้อนกลับมาเจอเรื่องเดิมๆ ทำให้เราต้องหัวเราะ ต้องร้องไห้อีกก็ไม่ใช่ไรหรอก เพราะทุกคนขณะที่ผ่านไป เรากำลังได้บทเรียนเพิ่มขึ้น จงทำความรู้จักกับตนเองให้มากขึ้น ให้ตัวเองได้ลองทำในสิ่งดีๆ แล้วสิ่งที่เปี่ยมมงคลก็จะเกิดขึ้นกับชีวิตเราเอง

ผู้เขียนบทความ

นายป้อมปราการ สุตนุช

รอง ผอ.กต.จว.ชลบุรี

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดชลบุรี

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีริถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง เทคนิคคิดเมื่อเจอปัญหาต่างๆ ในชีวิตประจำวัน

“เอ๊ะ... ตรงนี้เราได้อะไร” เป็นการตั้งคำถามเพื่อให้จิตตั้งแง่คิดเพื่อมุ่งหาความรู้ทันทีที่รับรู้เจอกับปัญหาในชีวิตประจำวัน เช่น นาย ก เดินตกท่อ ขาเป็นแผลถลอก นาย ก ทั้งๆ ที่เจ็บปวด กลับตั้งคำถามขึ้นมาว่า เราเดินตกท่อตรงนี้ได้อะไร เท่านั้นเองคำตอบต่างๆ ก็พลั่งพรูออกมามากมาย เช่น

1. เราได้ดูแลรักษาตัวเองอีกแล้วดีจังไม่ได้ดูแลตัวเองมานานแล้ว
2. เราได้บทเรียนที่ซาบซึ้งกับคำว่า “อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคน จะจนใจเอง”
3. มันทำให้เราได้ไอเดียเกี่ยวกับการหาแถบสีสะท้อนแสงตรงขอบท่อ เพื่อคนจะเห็นได้แต่ไกลๆ

วิธีคิดเช่นนี้จะทำให้เรารู้สึกว่าชีวิตนี้มีแต่ได้ไม่มีเวลาแม้ว่าเราจะพบกับสิ่งที่ไม่น่าพึงปรารถนาก็ตาม แต่ถ้าหากเรารู้จักตั้งคำถามเช่นนี้จนเป็นนิสัย เราก็จะได้พบแต่สิ่งที่ดีๆ มากมายจนบางครั้งเราอาจนึกขอบคุณที่ได้เจอปัญหาบ่อยๆ เลยทีเดียว

ผู้เขียนบทความ

จ.ส.ต. จ่านงค์ ลายทอง
พนักงานการเลือกตั้ง
สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดชลบุรี

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ปลาหูไหม้

คืนหนึ่งหลังจากที่แม่ทำงานหนักมาทั้งวัน แม่กลับบ้านมาด้วยความเหนื่อยล้าและทำอาหารเย็นให้ทุกคนตามปกติที่ได้ะอาหาร แม่วางจานที่มีปลาหูไหม้เกรียมบนโต๊ะต่อหน้า พ่อ และทุกๆ คน

ลูกรู้อว่าแต่ละคนจะว่าอย่างไร แต่พ่อไม่พูดว่าอย่างไรและตั้งหน้าตั้งตากินปลาหูไหม้ตัวนั้นแล้วหันมาถามลูกรู้อว่า “โอ๊ย พ่อชอบปลาหูไหม้เกรียมๆ อร่อยมากจ๊ะที่รัก”

คืนต่อมาลูกรู้อเก็บคำถามไว้ในใจ และไปกอดพ่อ พ่อชอบปลาหูไหม้ทอดเกรียมๆ จริงๆ เหรอ พ่อกอดลูกรู้อไว้ตอบว่า “แม่ของลูกรู้อทำงานหนักมาทั้งวัน ปลาหูไหม้ 1 ตัวไม่เคยทำร้ายใคร แต่คำพูดว่ากันต่างหากที่คอยว่ากัน”

ชีวิตเต็มไปด้วยความไม่สมบูรณ์แบบ และแต่ละคนก็ไม่ได้เกิดมาสมบูรณ์แบบแต่สิ่งที่เราเรียนรู้ก็คือ การเรียนรู้ที่จะยอมรับความผิดพลาดของคนอื่นการเลือกที่จะยินดีกับความต่างของแต่ละบุคคล เป็นสิ่งสำคัญในการสร้างชีวิตครอบครัวที่มีความสุขอย่างยืนยาว

ผู้เขียนบทความ

ด.ต. ประวิทย์ สารพันธ์

พนักงานสืบสวนสอบสวน

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดชลบุรี

หมายเหตุ เมื่อตีเจอ่านบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้าชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง พลเมืองดี

ความหมาย

พลเมืองดี หมายถึง ประชาชนที่ประพฤติปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์ของสังคม มีความรับผิดชอบ ต่อหน้าที่ของตนเอง รู้จักบทบาทหน้าที่ของตน และปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสม ไม่ละเมิดล่วงล้ำสิทธิ และเสรีภาพของบุคคลอื่น

ความสำคัญ

พลเมืองเป็นองค์ประกอบของสังคมไทย เช่นเดียวกับสังคมอื่น ทุกสังคมย่อมต้องการพลเมืองที่มี คุณภาพ ซึ่งหมายถึง ความมีร่างกายจิตใจดี คิดเป็น ทำเป็น แก้ไขปัญหาได้ มีประสิทธิภาพ เป็นกำลังสำคัญ ในการพัฒนาก้าวหน้า ความมั่นคงให้กับประเทศชาติและการเป็นพลเมืองดีนั้นย่อมปฏิบัติตามบรรทัดฐาน และขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคม มีคุณธรรมเป็นแนวปฏิบัติในการดำเนินชีวิต เพื่อพัฒนาสังคมให้ยั่งยืน

คุณลักษณะพลเมืองดี

คุณลักษณะของพลเมืองดีที่สำคัญและจำเป็นสำหรับการอยู่ร่วมกันอย่างราบรื่น และช่วยให้จรรโลง สังคมประเทศชาติและโลกพัฒนาก้าวหน้า มีดังนี้

1. ต้องเป็นบุคคลที่เคารพกฎหมาย
2. ต้องเป็นคนที่เคารพสิทธิและเสรีภาพของตนเองและผู้อื่น
3. ต้องเป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่มีต่อครอบครัว โรงเรียน ชุมชน ประเทศชาติ และสังคมโลก
4. ต้องเป็นคนที่มีเหตุผล ใจกว้าง และรับฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่น
5. ต้องเป็นบุคคลที่มีคุณธรรมในการดำเนินชีวิตประจำวัน
6. ต้องเป็นคนที่กระตือรือร้นที่จะเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหาของชุมชนประเทศชาติและ สังคมโลก หรือองค์กรที่ตนสังกัดอยู่เช่น ร่วมกันแก้ไขปัญหาและพัฒนาสภาพแวดล้อมของโรงเรียนและ ชุมชนให้ดีขึ้น เป็นต้น
7. ต้องเป็นบุคคลที่มีความสนใจและกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆทางการเมืองการปกครอง เช่น การไปใช้สิทธิเลือกตั้ง เป็นต้น

พลเมืองดีที่มีคุณลักษณะดังกล่าวนี้ จะเป็นผู้ที่ทำประโยชน์ให้แก่ครอบครัว โรงเรียน ประเทศชาติ และสังคมโลกเสมอ ประเทศใดก็ตามที่มีพลเมืองดีเป็นจำนวนมาก ประเทศนั้นก็จะมีแต่ความสงบสุขและ ความเจริญก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง

ผู้เขียนบทความ

น.ส. หทัยรัตน์ แซ่ตัน

พนักงานสืบสวนสอบสวน

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดชลบุรี

หมายเหตุ เมื่อตีพิมพ์บทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง ศักดิ์ศรี

“ศักดิ์ศรี” เป็นจุดเปราะบางของคนเราเป็นที่เกิดแห่งทุกข์ สิ่งใดก็ตามแม้แต่เรื่องขี้ปะติ๋วหากกระทบ “ศักดิ์ศรี” เมื่อใดก็เป็นเรื่องเมื่อนั้น ถ้าเราเอาศักดิ์ศรีเป็นเครื่องตัดสินว่าเราจะทำหรือไม่ทำอะไรในชีวิตแล้วเราควรคิดตรงให้ได้ว่าเราผูกศักดิ์ศรีไว้กับอะไร トラบใดที่เรายังเป็นปุถุชนคงยังไม่พ้นความยึดมั่นในศักดิ์ศรี แต่เราควรปรับปรุงมันให้ยึดติดอยู่กับการเป็นชาวพุทธที่ดีมีความละเอียดอ่อน ซึ่งเป็นขั้นตอนที่จะนำไปสู่ความปลอดภัยในที่สุด แต่ทุกวันนี้เราเอาอะไรมาเป็นศักดิ์ศรีของตน ขอให้คิดดูให้ถี่คนส่วนใหญ่มักเป็นห่วงแต่เรื่องมายาคือเอาแต่เรื่องความรู้สึกของคนอื่นที่มีต่อเรา หากเราทำดีด้วยใจจริงและเสียสละแล้วก็อย่าไปกังวลกับคนอื่น ๆ เลยว่าเขาจะมองเราอย่างไรแต่ในขณะที่เราเคารพใน “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์” ของเราแล้วเราก็ต้องไม่ละเมิด “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์” ของคนอื่นด้วยเพราะสิ่งสำคัญคือ หนึ่งในความเป็นพลเมืองดีที่จะนำความสุขมาสู่เรา ครอบครัว สังคมและประเทศชาติ

ผู้เขียนบทความ

น.ส. รื่นฤดี แก้วมณี
พนักงานการเลือกตั้ง
สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดชลบุรี

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง สิ่งที่เรามองข้าม

ทุกวันนี้เรามีตึกสูงขึ้นไป มีถนนกว้างขึ้น แต่ความยับยั้งใจน้อยลง เรามีบ้านใหญ่ขึ้น แต่ตระกูลของเรา กลับเล็กลง เรามียาใหม่ๆ มากขึ้น แต่สุขภาพพอนามียกลับแย่ลง เรามีความรักน้อยลง แต่มีความริษยามากขึ้น เราไปถึงโลกพระจันทร์มาแล้ว แต่เรากลับพบว่าแค่การข้ามถนนไปตกท้ายเพื่อนบ้านกลับยากลำบาก เราพิชิต ห้วงอวกาศมาแล้ว แต่แค่ห้วงในหัวใจกลับไม่อาจสัมผัสถึง เรามีรายได้สูงขึ้น แต่ศีลธรรมกลับตกต่ำลง เรามีอาหารดีๆ มากขึ้น แต่สุขภาพแย่ลง ทุกวันนี้ทุกบ้านมีคนหารายได้ได้ถึง 2 คน แต่การหย่าร้างกลับเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นจากนี้ไป ขอให้พวกเรา อย่าเก็บของดีๆ ไว้โดยอ้างว่าเพื่อโอกาสพิเศษเพราะทุกวันที่เรามีชีวิตอยู่คือ “โอกาสที่พิเศษที่สุด” แล้วจงแสวงหาการหยั่งความรู้ จงนั่งตรงระเบียบบ้านเพื่อชื่นชมกับการมีชีวิตอยู่ โดยไม่ใส่ใจกับความอยากงอแงให้เวลากับครอบครัว เพื่อนฝูง คนที่เรารักให้มากขึ้น กินอาหารให้อร่อย ไปเที่ยวในที่อยากไป ชีวิตคือโซ่ห่วงของนาฬิกาแห่งความสุข ไม่ใช่เพียงแค่การอยู่ให้รอด เอาแก้วเจียรระโนที่มีอยู่มาใช้เสีย น้ำหอมดีๆ ที่ชอบจงหยิบมาใช้เมื่ออยากจะใช้ **เอาคำพูดที่ว่า “สักวันหนึ่ง” ออกไปจากพจนานุกรม** บอกคนที่เรารักทุกคนว่าเรารักพวกเขาเหล่านั้นแค่ไหน อย่าผัดวันประกันพรุ่งที่จะทำอะไรก็ตามที่ทำให้เรามีความสุขเพิ่มขึ้นทุกวัน ทุกชั่วโมง ทุกนาที มีความหมาย เราไม่รู้เลยว่าเมื่อไรมันจะสิ้นสุดลง และเวลานี้ ถ้าคุณคิดว่าคุณไม่มีเวลาที่จะ Copy ข้อความนี้ไปให้คนที่คุณรักอ่านแล้วคิดว่าสักวันหนึ่งค่อยส่ง จงอย่าลืมนึกว่า สักวันหนึ่งวันนั้น คุณอาจไม่มีโอกาสมานั่งตรงนี้เพื่อทำอย่างที่คุณอยากทำ

ผู้เขียนบทความ

ด.ต. ประวิทย์ สารพันธ์

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดชลบุรี

หมายเหตุ เมื่อตีเจอบทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองศิริลธิประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”

เรื่อง “สูญเสียเพื่อที่จะได้รับ”

เศรษฐีคนหนึ่งต้องสูญเสียเงินทั้งหมดไปกับการค้า แถมยังเป็นหนี้สินอีกมาก เขาจึงต้องขายบ้านและรถ แต่ก็ยังใช้หนี้ไม่หมด ในช่วงเวลาแห่งความยากจนขั้นแค่นั้น เขาต้องต่อสู้อย่างโดดเดี่ยว มีเพียงหมาแสนรักเพียงตัวเดียวที่ร่วมเผชิญชะตากรรมกับเขา

ในคืนที่หิมะตกหนัก เขาเดินทางไปหมู่บ้านแห่งหนึ่งและหลบหิมะเข้าไปในกระท่อม เขาใช้ไม้ขีดไฟจุดไฟขึ้นและเตรียมอ่านหนังสือ แต่บังเอิญมีลมพัดมาทำให้ไฟดับ รอบกายมีแต่ความมืดมิด อดีตเศรษฐีตกอยู่ในความมืดอย่างเดียวดาย ทำให้เกิดความรู้สึกที่สิ้นหวังแวบเข้ามา ถึงกับจะฆ่าตัวตาย แต่ยังโชคดีที่มีหมาคู่อ้อยู่เคียงข้างคอยเป็นเพื่อน จึงได้ถอนหายใจและข่มตาหลับ

เช้าวันรุ่งขึ้นเขาพบว่าหมาของเขาถูกฆ่าตายอยู่บนหน้ากระท่อม เขาก็เกิดความคิดอยากฆ่าตัวตายอีก เนื่องจากไม่มีอะไรต้องอาลัยอาวรณ์อีกแล้ว เขาจึงกวาดตามองสรรพสิ่งบนโลกนี้เป็นครั้งสุดท้าย แล้วพบว่าทั้งหมู่บ้านเงียบจนน่ากลัว เมื่อเดินออกไปเรื่อยๆ ก็พบว่าคนในหมู่บ้านถูกฆ่าตายหมดทำให้เขาได้ว่าเมื่อคืนมีโจรบุกมาปล้นและฆ่าชาวบ้านตายหมด อดีตเศรษฐีจึงนึกคิดว่า ข้าเป็นผู้รอดชีวิตเพียงคนเดียวของที่นี่ ถือว่าประเสริฐนักจึงควรมีชีวิตอยู่ต่อไป แม้ข้าจะเสียสัตว์แสนที่รักไป แต่ก็ได้ชีวิตกลับคืนมา นี่คือนี่ที่ทดแทนอันล้ำค่าที่สุด

ผู้เขียนบทความ

น.ส. ดาราภรณ์ ออกฉิม

พนักงานการเลือกตั้ง

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดชลบุรี

หมายเหตุ เมื่อตีพิมพ์บทความสั้นเสร็จ ขอให้ย้ายชื่อเรื่องบทความใหม่อีกครั้งหนึ่ง และจบท้ายด้วยข้อความว่า “นี่คือพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตย โดยสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง พลเมืองดีเริ่มได้ที่ตัวเรา”